

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EM

ÖZEL

LEMAN

2014-07
Fiyat: 7 TL.
Uydu okun
Kapasite: 8 TL.

Kafa, göz, ciğer parçalamaya doymayan İŞİD sınırimıza dayanmış, esir aldıkları Musul Konsolosluğumuz görevlilerinden haftalardır haber alınamaz üstüne bir de konsolosluk binamız İŞİD'in karargahı yapılırken komutan sessiz.

**Bİ KERE SESSİZ DEĞİLİZ!
TATİLDEVİZ! TAAM MIII!**

LeMan YAZLIK

4 - Mister Do

5 - ÇANKURTARAN/Behiç Pek

6 - BİRİSİ
DENİZİ DE
ALIP
GÖTÜRSÜN

Atilla Atalay

7 - TEKLE DUBLE ARASI

Betül Yılmaz

8 - ZEVLİ REZİLLİK - Beyza

Bilgin

9 - Nuri Çetin

FİKRİYE

14 - ROPÖRTAJ

Atomik fizikçi

Marko Karnezo

KÜLAŞA PARÇACIĞI

17 - Can Barslan

18 - O YAZ - İpek Özsüslü

20 - ANADOLU MOJO

Bahadır Boysal

24 - Gökhan Dabak

25 - INTO THE ONE

Zehra Ömeroğlu

27 - YAZ SICAKLARI ÖLÇEĞİ

Can Barslan

28 - TURBO PARADOKS

Güneri İçoğlu

29 - Kaan Ertem

30 - 2014 YAZ GÜNLERİ

KİM NEREDE? - Behiç Pek

32 - SİRADAN OLMAYAN

BİR GÜN

Felât Delibalta

33 - KIRMIZI KOLTUKLAR

Feyhan Güver

35 - ÖRÜMCEK HİSLERİ

37 - BU KÖŞE YAZ KÖŞESİ

Lengiz Akın

39 - RÜYALARIN DERİNLİĞİ

40 - HİKAYELER ADASI

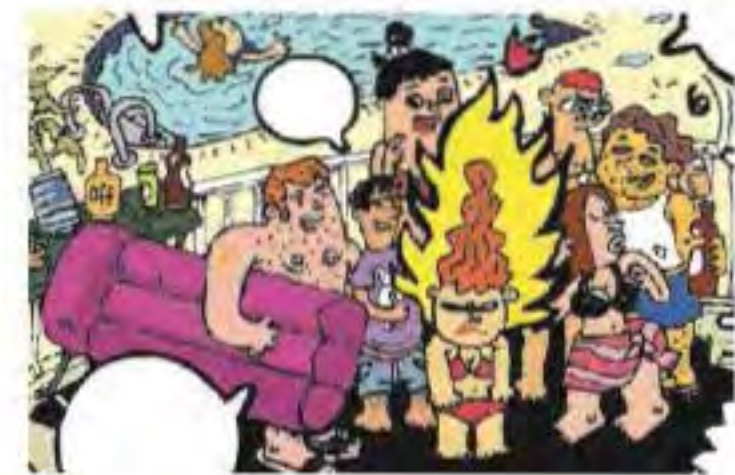
Güneri İçoğlu

42 - BİR ÖMÜRLÜK YAZ Fırat

43 Yaşa

50 - BÜKMELER

51 - U BOT - Erhan Candan

55 - HEVESLİ - Taylan Kurtuluş

57 - Felât Delibalta

58 - NELER GÖRDÜ BU GÖZLER

Feyhan Güver

LeMan
ÖZEL

2014-07
Ağustos - Eylül

● İntiyaz Sahib: Tuncay
Argün - Yayıncı: LM
Başın Yayın Ltd. Şti.

● Mizah Yönetmeni:
Tuncay Argün

● Editör:
Aslan Özdemir

● Yazışları Müdürü:
Zafer Aknar
Serkan Köllük

● Grafik: Cezail Olcu

● Renklendirme:
Fikret Özdemir

● Kalligraf: Fatih Kaan

● Müşavir: Arı Yavuz

● Muhasebe Müdürü:
Gülüm Ünlü

● Tel: (0212) 292 95
65 (4 Hat)

● Faks: 245 38 06

● Adres: İstiklal Cad.
İmam Adnan Sok.
No:14 Beyoğlu/İst.

● Başlık: LeMan
Matbaası Adres:
Alüminyumcular Sanayi
Sitesi C-5 Blok No: 7-8
Hacıosman/İst.

● Tel: 0212 858 00
93-95-96

● Genel Dağıtım:
D.P.P. A.Ş.

Mister Do

Doğan Pehlevan

ASTRONOTLUK ZOR MESLEK... ÖÖLE TATİLE GİTMELERİ FALAN UNUTACAKSIN... HEP İŞ HEP İŞ...

HAYATIMIN ÇOŞU BAŞKA GEZEĞENLERDE BAŞKA YARATIKLARIN PEŞİNDE GEÇİYÖ...

GÖRDÜĞÜM HER ŞEYİ NOT ALIYORUM...

PEK İYİ ÇİZEMEDİM AMA, AMAAAN... KÖY GİTSİN...

Bİ DE GÖREV VAKTİ ÇOK ACIKIYO İNSAN BU GEZEĞENLERDE!

BU DA İŞİMİN KEYİFLİ KISMI İSTE, MADEM BODRUM'A TATİLE GİDEMİYORUM, MANGALIMI YAPARIM HACİ...

İYİ TATİLLER...

CAN-KUR-TA-RAN

Pekir Pek

ATILLA ATALAY

Deniz uzaklaşıyor gitgide
Uçurumlar akan ırmak o deli
Yok şimdi
Yalnızlığın damarını besliyor
Kirliliğin kandırılmış suyla
Biz mi? Biz değiliz, önceki dün bugün başka
Dokumuzu değiştiriyorlar hızlı vuruşlarla
Tutunamıyoruz ilgilerimize, sevgilerimize
Ve aşka
Deniz uzaklaşıyor

Gülten Akın,
Telezaman, 1992

BİRİSİ DENİZİ DE ALIP GÖTÜRSÜN

Geyiğin bini bir para, bir dolunay vakti, deniz kenarında oturmuş gökyüzüne bakıyorduk. Ay tam tepedeyken Tolga, "Aydan da bize bakıyorlardır şimdi" dedi. "Belki de kalkıp gelirler bu gece, keşke soğan yemeseydik." Güldük... Sonra, birer "yolluk" alıp, biz masadakiler aya gitmeye karar verdik, rakı kadehleri bir kez daha doldu.

Aya ilk varan ben oldum galiba. Başım masanın üstüne düşeli epey oluyor. Aslında ben masada dönen geyiğin can kulağıyla dinliyor, hatta arada bir başımı masadan kaldırıp gökyüzüne bile bakıyorum. Ama beni musluk çağırıyor. Arkadaşlık süper, ortam nezi ve romantik... Esasen beni dalgaların çağırması, yıldızların yol göstermesi felan gerekiyor. Ve fakat, basit bir musluk çağırıyor işte. Ben o musluğun altına başımı sokup, elimi yüzümü yıkamak istiyorum, o kadar...

Alakart ve tabildot ne demek? Yakamoz bir nedir? Öğlen uykusuna yatmazsam beni inzibatlar mı alıp götürcek gerçekten? Çadırın önündeki ipe astığımız mayoları kim çalıyor, inzibatlık müessesesi buna engel olacağı yerde niçin küçük çocukların öğle uykusu gibi sıradan bir işle uğraşıyor? "Kerhanacı" bir küfür, tamam da, ne anlama geliyor? Ayda hayat var mı?

Öğlenleri, assubay çadırlarının önündeki ortak tuvalette, zorunlu öğle uykusundan zaman çalmak için, uzun uzadıya ellerimi yıkayıp lavoboda bıraktırdığım suyla kendimce oyun oynarken, bunları düşünürdüm. Öğle vakitleri, askeri dinlenme kamplarındaki en sıkıcı zamanlardı. Annemin iddiasına göre, çocukların öğle uykusuna yatması kamp komutanının bir emriydi. Yoksa inzibatlar gelip kızıyordu. Zaten öğlenleri, tabildot dağıtıldığı sıralarda denize girmek yasaktı. "Bi güzel yıkayıp denizi temizliyorlardı". Annem bu temizlik işini söylerken bana belli belirsiz gülerken anlatıyordu. Şaka olduğunu biliyordum yani. Aslında ben inzibatların öğle uykusuna karıştığının da bir şaka olduğunu hissediyordum. Kamp komutanı bu işle niye uğraşırdı. Fakat kaldığımız çadırın komutanı sıfatıyla babam konuya direkt müdahale edebiliyordu. Lavobo önünde yaşamın anlamını arama seanslarım biraz uzayınca babam tepeme dikilip: "Eee, hadi ama, hergün aynı halı karıştırıyorsun kerhanacı, yürü bakalım uykuya" diye tartışılmaz bir emir verip beni çadıra yolluyordu.

Çadırın, branda ve güneş yağı esansı karışımı

tuhaf bir kokusu vardı. Rüzgarda pencerelerin branda kapakları yelken gibi pıtı pıtı dalgalanırken, ben sabahtan yakalayıp bir şişeye attığım küçük kumbalıklarına bakarak uykuya dalardım...

Akşamları güzel olurdu ama. Hemen her gece "caz" denilen müzikli eğlenceler yapılıyordu; kampın yazlık sinemasında sonunu bi türlü göremeden uyu-yakaladığım filmler, dondurma, çekirdek, közde mısır, iskelede gitar çalıp, durmadan gülüşen abiler abla-lar, bi de Tülay. Tülaylar bizim mahallede oturuyorlardı ve babası babamla aynı filoda görev yaptığı için genellikle aynı dönemde "askeri dinlenme tesisinden istifade ediyorduk". Mahalledeyken de ara sıra Tülay'la oynuyorduk ama kamptaki olayımız bir başkaydı yani. Büyükler "caz"a ya da sinemaya felan gidip kendi işlerine dalınca, salıncaklar, kumsal, iskele biz haşarı veletlere kalıyordu.

Ben öğle uykusundan yırtmaya, Tülay ise bikinisi-nin üstünü artık işlevine yaraşır bir biçimde ama hafif utanarak giymeye başladığı yıllarda, bizim için kamp geceleri daha da bir keyifli olmaya başlamıştı. Akşamları, gündüz asla olmayacak tuhaf biçimlerde saçlarımızı tarayıp, "caz"ın ön saflarındaki masalarda yer kapmaya koşuyorduk... "Sse.. See... Sesss"... Asker abinin mikrofona başında yaptığı bu ses deneyiminin ardından "Tümen Orkestrası" her akşamki açılış parçasıyla programına başlıyordu: Kuumsallar boyunca hep...p ... ayakizlerimiz var...ar...ar... Deniz bilee silmemiş aşkıma hürmeten...ten... Başlangıçta, büyüklerden tek tük dans edenler olurdu. Sonra pist kalabalıklaşır, ergen çiftler, çalan müzikle asla ilgisi olmayan, türlü çeşitli salıncıklara başlardı. Önceleri biz Tülay'la dans edemiyorduk. Bu işin tuhaf bir hiyerarşisi vardı. Belli bir yaş döneminde kızlar birbirleriyle dans ediyor, çok kısa bir dönem ergen çift statüsüyle kız erkek dansı oluyor, biraz daha büyüyünce, cazı felan boşverip başbaşa gitarlı kumsal eğlencelerine katılmaya başlıyorlardı... İyiden iyiye büyüyünce ise, "dinlenme tesislerini" hepten allelerine terkedip bambaşka ufuklara yelken açıyorlardı...

Vakti gelmişti biliyordum. Artık Tülay kız arkadaşlarıyla dans etmeyi bırakmış, göz kapaklarının üstüne yerleşen bilemediğim tuhaf bir renk ve yalnızca caz vakti, geceleri saçlarına gelen mor ışıltılı dalgalarla masada oturmaya başlamıştı. Ve fakat ben, hazırlık aşamasında, kozalak biçimli şişesinden üstüme "pino" marka parfüm boca edip, "Tursil 76" deterjanı tarafından itina ile ağartılmış bembeyaz

tişörtümü giymeme rağmen (Beyazlar, orkestra slovalarken tavanda yanan mavimsi bir ampulün altında fosforlanıp, ışıltılı parlıyorlardı) gidip kendisini dansa kaldıramıyordum. Şu 66'ncı Mekanize Tümen Komutanlığı Küçükçekmece Dinlenme Tesisleri'nin ağzı dili olsaydı da sööleseydi yani. Ben kaç kez Tülay'ın saçlarını yolmuş, kendisinden çırmık yemiş, şiddetli kum ve su savaşlarına girmiştım. Ama bu iş başkaydı işte. Testesterondan östrojene, bilinmez kimyaların, türlü çeşitli renk ve kokuların, insanın aklını alan tılsımlı çağrılarının işiydi...

Becerdim ama, Tülay'ı dansa kaldırdım. Gerçi kendimi gaza getirmek amacıyla "lök" diye kafaya diktığım, asker abiler tarafından gizlice, inceden votka katılmış kolanın bu işte epey bir fonksiyonu oldu tabii. Ama bu durumun verdiği salaklıkla, dans esnasında asla partnerimin ayağına basmış dilim. ●nun yerine babasının ayağına bastım. Mustafa Amca kızının bu ilk dansını yakinen gözetlemek maksadıyla olsa gerek, kendisi de eşini dansa kaldırmış, çevremizde elli santimlik devriye daireleri çiziyordu, oldu işte bir kaza... Ama bu durum moralmizi bozmadı. Kozalak ve zambak kokuları birbirine karıştı, assubay gazinosunun tavanındaki rengarenk ampuller kainatın en gizemli elektirliğiyle yanıp söndüler, Tülay'ın bilmediğim tuhaf renkteki göz boyası beyaz tişörtümün omuzuna ilk gençliğimin ilk izlerinden birini bıraktı. Mamafih, Tülay'ın babası, bu omza baş yaslama işini derhal tesbit edip durumdan vazife çıkarmak suretiyle anında müdahale etmekte bir an dahi gecikmeyecekti tabii. Güleç bir yüzle yanıma iyice yaklaşıp "Müsaade et bakalım delikanlı, azıcık da ben dans ediyim kızım, bakalım ne kadar büyümüş" dedi. Karargah planının diğer bir parçası olan anne ise, "E, ama ben kavalysesiz kaldım şimdi" diyerek dansın geri kalan bölümünü benimle sürdürdü. Tülay'la babası gülüşerek dans ettiler. Ben ise kadın daha bu yaşta votka içtiğimi anlamasın diye, Tülay'ın annesiyle, hiç konuşmadım, gülmedim, hatta üç dört dakika boyunca nefesimi tuttum.

Dans bitiminde bizim masalardan gelen alkış eşliğinde otururken annemin sevgi gösterisinde bulunmak için "Aman da benim oğlum koca delikanlı olmuş" gibisinden bir geyik silsilesi altında beni yanaklarımdan öpmeye kalkıştığını hatırlıyorum. Dakikalarca tuttuğum votka dolu nefesim kadının suratına patlıycak diye korkarak kendisini itip gazinonun çıkışına doğru koşmaya başladım. Annem bu

depanma bir anam veremediğinden arkandan
~Hemen de utanır eşek~ diye bağırdı. Kurmsalda.
nefesimi dolunaya verdim. İçimde anlatılmaz bir
coşku, kozalak kokusu onda kalmış, zambak
bana sınımış, dolunayda, yanağımı omzumdaki
lekeye bastırdım...

Aradan geçen bir kaç yıl boyunca güller günleri kovaladı, kara ve hava kuvvetleri planlı tatbikatlarından bir kaç tanesini daha icra etti. Biz her yaz Tülaylar'la "asker ailelerine 20 gün müddetle tahsis edilen çadır yahut motellerden istifade ettik. Gerçi, mahaliyede hatta okulda da görüşüyorduk, okulun "kim kiminle çıkıyor" listesinde adımız birlikte geçiyordu, arada mektuplar, derste bulsun, "aklı uçsun" diye kalem kutusuna gizlenmiş sarı güller, fotoğraflar, anket defterleri filan uçuşuyordu. Ama hiçbirisi kamptaki günlerimizin yerini tutamazdı. Bi kere olay yerinde deniz ve mehtap vardı, orkestra mütemadiyen "Kumsallar boyunca hep"i çalıp ilkgençliği-mize fon müziği yapıyordu. En önemlisi artık Tülay'la ben, caz dan, kumsaldaki gitar muhabbeti çiftlerinin arasına "terfi etmiştik". Tülay'ın annesi arada bir "hırka getirdim yavım" diyerek kontrol amaçlı devrini görevini icraa ediyor, onun dışında olayımıza yıldız kûmeleri ve o vakitler henüz hayatta olan Marmara Denizi'nden başkaca kimse karışmıyordu. Yakamozlar hadiseye kayıtsız. uzaktaki deniz feneri fevkalade efendi, martılar bu tarafa bakmıyorlar, asil hayvanlar. Ne kadar sevyoruz peki? "Kumsaldaki cümle kum taneleri kadar."

Ne var ki hayat, memur çocuklarına hep aynı aşk öyküsünü yazar. Öğretmen evlerinde, ordu sitelerinde, garnizonun çeşitli yerlerine dağılmış, yol su elektirik lojmanlarında, biyerlerde biyerlerde daha, ille yaşanır bu öykülerden. "Herkes çıkar acılı bir tabildot yemeği gibi."

Annelerimiz tabiidot kuyruğunda konuşuyor. Annem Tülay'ınkine "Malatya iyi yemiş ayol, doğunun Paris'i diyorlar, iyi yere çıkmış sizin tayın." dedi. "Lojmanları felan da güzelmis hem. Bloklar içde ağaçlarına bakıyormuş." Afferin o lojmanlara. Ne kadar da rahat konuşuyorlar. Ama normal tabi. Memur aileleri bir kaç tayin emrin-den sonra alışıyolar böyle şeylere. Tülay ağlamış bütün gece. "Hep olur" dedi annesi.. "Kolay değil okulundan muhittinden ayrılıyo çocuklar.." Unuturmuşuz ama. Öbür tayin gelince de başka arkadaşlar için ağlanıp sızlanılmış.. Bu başka ama lan.. Anlamıyorsunuz.. Bu seferki başka..

Votkalı kola içtim yine ben. Yıldız kümesi, bir bulut kümesiyle sıklambaç oynuyor, martılar müteessir. Deniz fenerinin eski efendiliği kalmadı. Yäkamozların hadiseye niye kayıtsız kaldığını ise anlıyorum artık. Belki de soonadan olucaklara üzölmek istemiyorlardır. Arada neler konuştuğ söylemiycem. Onlar bizim sırrımız. Hem oıayın geçtiğı yer itibariyle askeri bir sır bile sayılabilir. Yalnız Tölay "Siz yakınsınız, günöbırlık felan gelirsiniz yine kampa, buralarda başkalarıyla denize glrırken beni unutma emi" gibisinden ilk aşkıma final bir cümle sarfetti. Çok kızdım... Neydi yani, nasılö yaa, biz o kadar da eşşöğleşsek miydik, nasıl unutayımıdö ki? Fazla bışey söyleyemedim ama... Dilimi votkalar düğömlemişti zaten. "Sen yokken naapıcam ki ben denizi" dedim. "Madem sen gidiyorsun, birisi denizi de alıp götürsün buralardan"

Şimdi, bu başka bir deniz... Kenarında ne kadardır oturuyorum acaba? Tolga tepemde dikilmiş, sırtarak bana bakıyor. "Nedir hocam, denize karşı oturmuş gizem mi yapıyoruz" dedi. "Lavoboya diye kalktın, gidiş o gidiş. Gece vakti bi yerlere düştün zannetlik, ne çabuk kelle oldun lan"... Aklımsıra, henüz ayık olduğumu kanıtlıyacak akrobatik bir hareketle yerimden kalkmayı denedim... Olmadı ama... Tolga "Dur len dur" diye gülerек koluma girdi. Sonra masadakilere doğru seslendi, "Ben arkadaşşı yerine götürüp gelicem"... Kendime göre, ben de seslendim birilerine: "Birisi denizi de alıp götürsün buralardan."

Tekle duble drda:

Betül Yılmaz

ZEVKLİ REZİLLİK

Beyza
akyüz

İnternette bir sitede geziniyordum. Ama sandığınız gibi koltuğa yayılmış, bilgisayar kucağıma almış, bir yandan kahve içerken diğer yandan lakayt bir şekilde yaptığım sanal bir gezinti değildi bu.

Masamda tıpkı bir banka memuru ciddiyetiyle, dımdık oturmuş, pür dikkat ekrana bakıyordum. Çünkü internette gezmek artık eskisi gibi tekin değil ve bu büyük bir stres kaynağı benim için.

Sağdan soldan üstüme gelen reklam bannerlarına basmadan sayfayı aşağı doğru iletletmeye çalışmak ya da okumak istediğim haberin tam üstünde kabak çiçeği gibi açılan reklamı kapatmaya çalışmak büyük bir dikkat ve inatlaşma gerektiriyordu.

Ben mi kazanacaktım yoksa o neon ışıklarıyla yanıp sönen, flaşlar patlatan, fotoğraflar oynatan reklam şeritleri mi? Bu iş üderek kızışan bir savaşa dönüşmüştü. Ama elimde de değildi. Onları gönnezdenden gelmeye çalıştım. Üzerinde yazanları asla okumamaya gayret ettim ama hiç beklenmedik yerlerden bir anda karşıma çıkınca, ya da ben köşesindeki oka basarak onu kapatmaya çalışırken onların birden kocaman bir site olarak açılıvermesi bende gerçek bir travma yaratmaya başlamıştı.

Birine sus dediğinizde daha çok konuştüğünü, gözümün önünden kaybol dediğinizde tam tersine dibinize kadar girdiğini ve siz nereye dönerseniz dönün hep onu gördüğünüzü düşünsenize, bu sizi de çıldırtmaz mı? İnternette gezinmek beni bu derece çıldırtmaya başlamıştı.

Bir gün ne kadar uğraşsam da reklam bannerlarından birine yanlışlıkla bastım ve buum! Evet mayın patladı ve üzerine bastığım reklamın sayfası önümde açılıverdi.

Ama garip ve beklenmedik bir şey oldu. Açılan sayfayı görünce o ana kadar hissetmediğim bir duygu kapladı içimi. Huzur ve sonsuz barış!

Çünkü bilgisayarımda tam sayfa açılı duran, bir tatil sitesiymiş! Ben tam da çıldırmışken, bir stres topunun patlamış halindeyken, gözümün önünden yeşilimsi dümdüz bir deniz, terlemiş el değmemiş bir sahil, özel tasarım şezlonglar, ütülü çarşafı olan otel odaları, XXXL yataklar, köpüktü jakuziler, şemsiyeli kokteyller, tatmin olmuş müşteri suratları geçmeye başladı. Hayır hayır bu bir serap değildi. Bu "sınırsız fırsatlar" sunan tatil beldesinin hazırladığı slayt gösterisiydi!

O güne kadar, hiç böyle pahalı ve lüks bir otelde kalmamıştım.

Köylü bir ailenin memur oğlu olan babamın şehirli kızıydım ama her yaz tatilinde dedemlerin bahçesine giderdik.

Her yıl üç aylık yaz tatilinin değişmeyen planı buydu. Şehre ait ne varsa şehirde bırakıp bahçeye gitmek, o bilim kurgu kitaplarında okuduğunuz zaman makinesiyle yapılan maceralardan halliceydi.

Düzgün kıyafetlere, aşırı temizliğe, sahte kibarlığa, rutin uyku saatine, evin önünden uzaklaşmama kuralına ve düzenli beslenmeye ara verdiğim özgür tatillerdi.

Yırtık pırtık kıyafetlerle çamurla bulanmak, saçına bit düşmeye bir kalaya kadar yıkanmamak, tuvaletini toprağa yapmak, bahçenin alt tarafındaki kuzeni ni yemeğe çağırırken avazın çıktığı kadar bağlamak ve gece olunca damın üstünde milyon tane yıldızı bakarak, hayaller kurmak, herkes evde sıcakta yanarken üşüyerek efil efil esen rüzgârda uyumak. İşte benim bildiğim tatil böyle rezil ve böyle zevkliydi. Medeniyetler aramda ne kadar mesafe varsa o kadar mutluydum.

Ama aradan bunca zaman geçmişti, belki de ufak ufak sınıf atlamanın tam zamanıydı.

Ve sanki o an beni mutluluğa götürecek tek yol, bu bol yıldızlı otelin önünden geçiyordu. Hiç düşünmeden hipnotize olmuş gibi, hemen karar verdim. Son kuruşuma kadar harcadım. Tabii ki yetmedi, bir de üstüne borç para aldım ve cennetin bile vaat etmediği fırsatları sunan reklam bannerından çıkma o tatil köyüne gittim!

Hollywood filmlerinden alışkın olduğumuz o Hawaii karşılama törenini aratmayacak bir giriş yaptım otele. Adım attığım her an, "ne kadar iyi yaptım bunu hak etmişim" deyip duruyordum içten içe. O slayt gösterisindeki müsten suratlarının abartı olduğunu düşünmekle ne ayıp etmişim. Benim o anki memnun suratımı çekseler, "mutluluğun fotoğrafı" diye sitelenne koysalar yeriydi.

Odama yerleştim. Haklılara, fayanslara baş döküp yalamayı bile düşündüm ama sonra vazgeçtim. Belki daha sonra jakuziyi yalayabilirdim ama.

"O kadar para verdim ama değdi" demekten yorulmuştum ki kapı çaldı. Yine filmlerden aşına olduğum gibi, gelen oda servisiydi. Sipariş verdiğim yemeği getirmişti.

Balkona çıkıp manzaraya karşı yemeğe karar verdim. Büyük bir iştahla servis tabağının kapağını açtım! Ama o da ne?

Kuş kadar bir et parçası ile yanında da bir tas patates püresi. Ne bir yeşillik ne bir fırında sebze!

"O kadar para veriyoruz, bu yapılır mı şimdi?" deyip sinirle fırlayıp kalktım. Telefonu elime almadan önce derin bir nefes aldım ve resepsiyonu aradım. Bıdı bıdı ama gayet kibar ve nezih ve hatta zengin bir insanın soğukkanlılığıyla şikayetimi anlattım. Resepsiyondaki görevli de nezaketle, bu menünün fiks olduğunu, bir dahakine ekstra istediğim şeyler olursa özellikle belirtmemi rica etti de sinimin biraz olsun yatıştı. Ama yine de manzarayı filan unutup, söylenene söylenene yemeğimi yedim.

İlk akşam bu mükemmel kusursuz odanın tadını çıkarmak niyetinde olduğum için yatağa girip biraz kestirmek istedim. Pikeyi havalı bir şekilde kaldırdım

ama gözlerime inanamadım. Çarşaf bildiğin ütüsüzdü. Hatta üzerinde toz gibi şeyler bile vardı! Asla kabul edilemeyecek şeylerdi bunlar. Çünkü o kadar para vermiştim! Öyleyse verdiğim paranın karşılığını da almalıydım. Derin bir nefes almadan hemen resepsiyonu aradım. Orta karar bir kibarlıkta, dişlerimi sıkarak, ıgneli ve ağdalı bir konuşma yaptım. Görevli, yarın daha özenli olacaklarına söz verdi de bir nebze rahatladım. Kendimi temiz çarşaf kokusuna boğmak için yatağa girip televizyonun kumandasını elime aldım. Evimde televizyon olmadığı için burada ne kadar kanal varsa hepsine göz gezdirmek niyetindeydim ki kanallar 25'den sonra tekrar başa döndü. Nasıl yani? Bu bir şaka mıydı? Sadece 25 kanalı olan bir otele mi o kadar para vermişim? İyice sinirlenmeye hatta stres olmaya başladım. Yoksa bir hata mı yaptım sorusu işte o an ilk kez su yüzüne çıktı!

En iyisi uyumadan önce, gıdip bir havuza gireyim, su sakinleştirir diye düşündüm ve aşağıya indim. İnmez olaydım!

O havuzun suyu teniye ben de rahibe teresayım! Sinirlerim iyice gevşemeye başlamıştı. Verdiğim onca paraya karşılık aldığım hizmet hiç de sınırsız değildi!

Benim yaylar iyice gerilmeye başlamıştı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştıkça sanki daha da sinir olmaya başlamıştım ki telefonum çaldı.

Arayan arkadaşım, otelin biraz yukarısındaki ormanlık alanda çadır kurduklarını söylüyor beni de ateş başında sohbeti çağırıyordu.

Hiç düşünmeden soluğu ormanda aldım.

Bir çadır kurmuşlardı onun bile sağı solu yırtıktı. Kullanmak için kısıtlı su vardı. Lokanta yok tabii kavun, peynir, ekmek o kadar. Plastik bardaklarda içiyoruz! Üstleri başları toz toprak içinde. Rezillik diz boyu. Ama herkes rahatlıkla birazdan ölecek gibiydi sanki. Ateşin etrafına oturduk, şarkılar türküler, masallar derken oksijen patlaması yaşayarak kahkahalar attık. O gece bir çok insanla tanıştım, başımıza yıllarca fıkra gibi anlatacağımız acayip olaylar geldi.

Yani tam olarak ne kadar acayıpı hatırlamıyorum. Gecenin karanlığında, ay ışığında birden beliren bir boz ayıyla göz göze gelip, sanki bir aydan fazlasıymış gibi duran o efsunlu anı hiç yaşamadık.

Ama muhtemelen, her iyi kafanın yapacağı gibi, basit bir sıvı sineğe kafayı takıp, onun üzerine saatlerce felsefe yapıp sonunda da bu derin bilinçaltının anlamsızlığıyla dalga geçerek uykuya dalmışızdır.

Ertesi gün de ne acayıp bir geceydi deyip bir tevâtür dalgası yaratmışızdır herhalde.

Sonra da herkes kendi acayıp hikayesini uydurup sağda solda anlatmıştır. Tıpkı şu an benim yaptığım gibi!

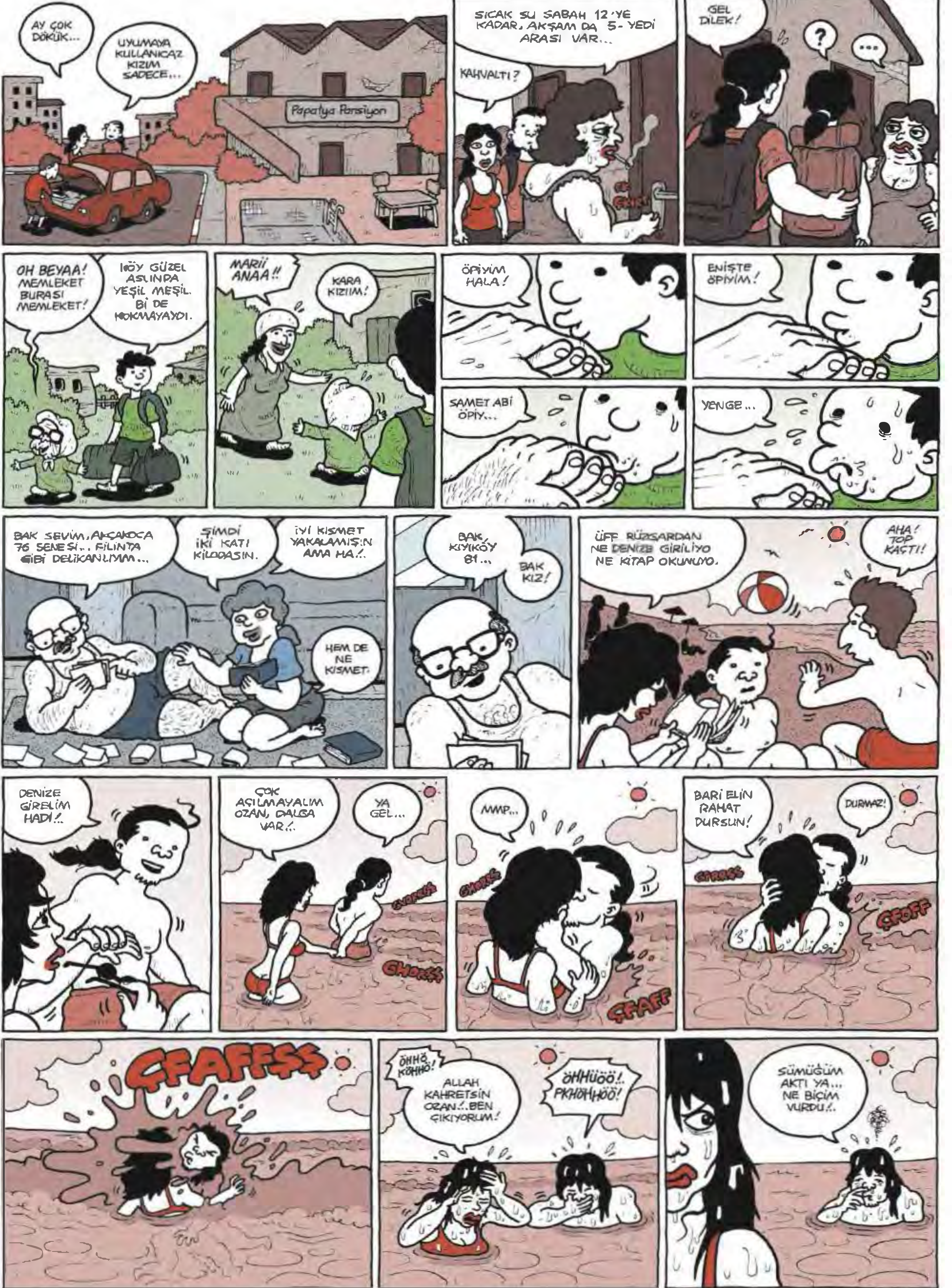
Velhasıl çadırdaki o gece de tıpkı bahcedeki medeniyete uzak geceler gibi zevkliydi.

Benim gibi orta sınıf birinin, verdiği paranın karşılığını almayı sistemden öç almak olduğunu sananlar için en iyi tatil para vermeden yaşanan rezilliktir.

Ha yok ben orta sınıftan siz rezillik nedir hiç bilmeyen üst sınıftansanız, lanet olsun bu düzene, yemişim zevkli rezilliği filan bunlar hep yokluktan edilen afillî laflar.

HÜLASE PARÇACIĞI

Ve işte Marko yine anlatıyor;

"Fizikle ve teknolojiyle ilgiliyim, yeniliklerle daha da ilgiliyim... 36 senedir teknolojinin içindeyim. Çin, Kore, Japonya, Tayland gibi birçok ülkede yıllarca teknoloji dersleri verdim... Geleceği düşünmeyi seviyorum, geleceği düşünen insanları seviyorum..."

Kimdir bu insanlar?...

Bilen bilir Aynstein, Stephen Hawking ve teknolojiye ise Steve Jobs gibi insanogulları...

Stephen Hawking senin için nedir?...

Ben ve insanlık nerden geldi, onu araştırıyor, sadece tek gözünü kırarak... Burada yazdığımız ve yazacağımız her şey Stephen Hawking'in tarlasıdır. O yokluğu ekip biçer, hesabını tutar...

Bütün hayatımı araştırma yaparak yaşadım. Fizikte sabah kalktım, buluş yaptım diye bir şey yok. Gece gündüz çalışıp kendinden öncekileri takip edersin. Bütün dünya ile birlikte çalışırsın. Bilgi bir yerde değildir, bütün dünyadadır, bütün evrendedir... İşyerin, ofisin dünya gezgeninin tümüdür. Asya ve Avrupa bu ofisin odalarıdır ve bilgi her yerdedir...

Sanırım dünya ofisinin bu denli küçülmesinde Steve Jobs giriyor devreye...

Evet, bunu kolaylaştırmak için birçok ürün buldu ve dünyayı son Elli yılda 5 şekilde değiştirdi. Bunlardan ilki: her eve kişisel bilgisayar sokmasıdır ki, ilk 1976'da yapmıştır bunu. Ondan sonra 300 şirket başladı bu işe, şimdiyse 4-5 şirket kaldı... İkincisi bilgisayar ile film yapmak için bulduğu Pıksar teknolojisi... Bütün dünya seyretti bu filmleri... Üçüncüsü İpod ile herkesin internetten her türlü müziğe ulaşmasını sağlamak... Dördüncüsü herkesin elinden bırakmadığı akıllı telefon. Beşincisi ise en orijinali, tüm bu çıkan ürünleri nasıl satacağı... Böylece sadece kendi ürünlerinin satıldığı Apple Store mağazalarını geliştirdi ve şimdi her şirket bunu taklit ediyor... Ayrıca ürünleri birçok kez taklit edildi. Hatta Samsung, İngiltere'de bu şekilde açılan bir davayı şu mahkeme kararıyla kaybetti; "Evet, Samsung Apple'in taklitidir ama kötü bir taklittir..." İşte Steve Jobs budur. Genç yaşta ölmeseydi daha dünyayı çok değiştirebilirdi...

Amerika'da atomik fizikçi olup önemli bir çok çalışmalara imza atan ve ancak 48 yıl sonra Gökçeada-İmroz'una geri dönen dostumuz Marko Kamezo ile yeniden beraberiz...

Silikon Vadisi'nde dünyaca bilinen 5 büyük şirkette teknoloji başkan vekilliği yapan Marko'nun evinizdeki inkjet printer ya da şu an elinizdeki akıllı telefon-da bir emeği bulunmaktadır... 120 buluş patenti bulunan Marko yarı iletkenler ve halen neli kazanmamış (absolute zero) mutlak sıfır üzerinde birçok araştırma yapmıştır...

Bu mesleki meziyetler dışında Marko tam bir araba uzmanı, boş vakitlerinde müzik yerine araba sesi dinliyor ve sesten arıza bulma jimnastığı yapıyor. Arabanın içinde toz atomu ve çamur protonu bırakmamak gibi bir mikro-titizliği var. Ayrıca Marko San Fransisko'da Balkan Yemekleri restoranı açabilecek kadar yaman bir aşçıdır. Cevizli patlıcan salatasını yemeyen 4 elementi anladım demesin...

Şu son yıllarda ise bu adadaki çiçek türlerinin fotoğrafını çekmekle meşgul... 240 çiçek türünü belgelledi. Bazıları çıplak gözle görülmeyecek kadar küçük. Çoğunun ismi bile bilinmiyor, hatta bazı çiçekler; "Abi ne çekiyon bizi, basit dağ çiçeğiyiz. Uyandırma insanları, üstümüzde rahat basıp, ezip geçsinler. Billirlerse dikkat falan etmeleri gerekir, yazık insanlara!" deseler de Marko inatla gece gündüz araştırıyor, yeni tür buluyor ve çekip belgeliyor... Adasını bıraktığı 16 yaşındaki enerjisiyle dere tepe demeden yürüyor...

Lisede fizikten çıkan, dibe vuran ben ise quark quark öten kuşlar gibi, Yunus'un dediği; "Derya benim karnemdir, zerreler umman bana" misali nötron-dan protona, atomdan elektrona konup duruyorum Marko'yla beraber. Keşke ortaokulda Marko gibi öğretmenlerimiz olsaydı belki bir baltaya molekül olurduk...

Ayrıca yıllarımı teknoloji karşısı olarak geçirmiş, ketilla bile 40 yaşında tanışmış biri olarak teknoloji ve fizik konuşmak benim için Çin Seddi'ne toslamak gibi bir şey... Zira New Jerseyli Edison'un ampulünde kalmışım ben ki, bugüne kadar kullanıyorum. Steve Job'un övüleceği bir yazı yazacağım aklıma gelmezdi...

MADDE BOŞ, FATURA ÖDEYELİM Mİ?.

İşte öğleden sonra Marko yine adanın güzel koylarından birindeki her zamanki kayasına oturmuş. Karşıda binlerce yıl önce adı Elektra olan Samothraki (Semadirek) adası görünüyor. Başı hep bulutludur bu adanın ve her gün değişik bir görüntüye bürünür...

Selam Marko. su nasıl, kaç kelvin derece?...
300 kelvin olmalı epey sıcak...

Geçen Yaz sayısında Higgs Bozonu, yani maddeyi oluşturan Tanrı parçacığı hakkında konuşmuştuk. Bu sene direk maddeye girelim, ne dersin?...
Girelim, girelim de neresinden girelim?. Madde dediğimiz şey aslında büyük boşluklardan oluşuyor...

Nasıl yani abi?. Bu sıcakta yine bizim bey'in boşatacak galiba?...

Şöyle ki, maddenin içindeki boşluk çok ama çokook... Sana bir balon gösteriyorum ve diyorum ki, bu büyütülmüş bir atom... Balona bakıyorsun, içinde nötron, proton, bulut gibi elektronlar ve parçacıklardan başka bir şey göremiyorsun. Balonun büyüklüğüne göre içinde sadece bir boşluk görüyorsun... Her atom böyledir. Ayrıca atomdaki boşluk orantısına göre çekirdeğin elektronlara olan uzaklığı çok fazladır, şu karşılıklı adadan daha uzaktır... Yani maddenin en küçük parçası olan atomun içi bomboş... Bu halde üstünde oturduğumuz bu kaya atomlarıyla boşluktan başka bir şey değil... İlk boşluğumuza hoş geldin... (1)

Abi ben bi denize, yani su boşluğuna dalayım, kafam şimdiden karıştı... (Foooooşşş)
Ohhh... Nerde kalmıştık... Bu arada midye çıkar-dım, içinde çekirdek gibi çok küçük bir inci var...

Hah, şimdi gelelim atomun çekirdeğine... İçinde ne var, bakalım... Proton, nötron... Nedir bunlar?... Proton ve nötronun birbirlerine mesafeleri kısa ama maalesef onların da içi boş... Çünkü içindeki parçacıklar, quarklar, çok, çokook küçük ve aralan da çok uzak. Bu ana balon içindeki diğer balon ve o da boooş... Boşluk içinde boşluk. Görüyor musun maddeyi yavaş yavaş... (2)

Marko gözünü seveyim yapma, yarın elektrik faturası yatırıcım, son ödeme günü...

Küçük atoma yani mikro kosmosa baktık, boş... Şimdi makro kosmosa bakalım... Evreni anlamak için fundamental (temel) parçacıklara bakmak lazım. Bu güne kadar evreni anlayamıyorduk, çünkü bütün parçacıkları anlayamıyorduk... Higgs Bozonu'nu bulduk ve anladık ki, kütle veriyor. Gidiyoruz atomdan evrene ve ne var içinde: aynı parçacıklar... Bütün maddeler evrendeki bu fundamental parçacıklardan oluştu. Onlar nereden geldi?. Bing Bang zamanından kaldılar ve her şey onlardan meydana geldi...

Marko bak demin çıkardığım midyeleri kafamda plşırdım, al tadına bak...

Mesela eski bir galaksiden kalma ışığı 4,5 Milyar sene sonra görüyoruz... Demekki ışık başladığı yerden gözümüze geldiği için yolunda giderken bir

**Arkadaşım
ben bir fizikçiyim...
O gördüğün madde yok
olmuyor, erimiyor, sadece
başka bir şeye, bir enerjiye
dönüşüyor... Aynstein'a
kulak ver; enerji;
maddedir... $E=mc^2$ 'ye göre
ışık hızı yüksek olduğu için
çok az bir madde bile
büyük enerji
verir...**

şeye çarpmadı... Bu halde evren de bir hayli boş... Gece gökyüzüne bakıp çok yıldız görüyorsunuz. Onlar birbirine milyonlarca ışık yılı uzaktalar. Gördüğümüz sadece boşluk... Bugün birbirinin içinden geçen dev galaksileri gözlemliyoruz. Onlar da boşluğun dansını yapıyorlar... Dedik ki bu oturduğumuz kayanın içi boş, madde olarak dünya boş, giderek helyuma dönüşen güneş hepten boş. hoş geldin boş evrene!...

Sağol abi, beni borçtan harçtan kurtardın, artık ödememiz gerekmez, nasılsa boşluktayız...

Dur bir dakika şunu ekleyeyim; evren hızla sürekli genişliyor, böylece boşluk giderek büyüyor ve arkadaşım bu boşluk sana son hızla geliyor... (3)

Marko gelme üstüme, sorduğuma soracağım pişman oldum...

Şimdi bütün bu anlattıklarımızı, elektionu, protonu vesaireyi çıplak gözle görmedik, göremeyeceğiz. Hepsini hesap, ölçü, varsayım ve geleceğimiz olacak olan bilgilerle bulduk. Yani gözümüzle değil, aklımızla bu sonuçlara vardık...

Marko benim akıl da boşaldı, bu sıcakta.. Yahu Orta Çağ'daki buluşlar daha doluymuş be arkadaş... Dünya yuvarlak diye sevinmişti herkes, şimdi boş çıktı... Peki ya sana akıl da boşsa diye engizisyon sorusu sorulsa ne dersin?...

Akl değil kafalar boş derim... Akl var ve içinde bilgiler var. Mesela bugün Big Bang' den kalan ışık, yani mikrodalgayı bulduğumuz ve bildiğimiz için evreni daha iyi anlıyoruz... Bu bir akıldır...

İçl boş şeyi anlasan noolur, anlamasan noolur?. Aldığın karpuz kelek çıkmış gibi bir şey bu...

Bir şey çıkmasa bile çekirdekler var karpuzun içinde... Bütün bilgi içinde bu çekirdeklerin... Her an yeni bir karpuz çıkabilir... Madde nedir?... Madde, bilginin saklandığı yerdir, hard diskidir. deposudur ki, bilgi maddeye konulmuş. Evrenin DNA'sı böyle çalışıyor...

Haydi madde boşluğunda bir-ikl basamak daha çıkalım... Bir de şu nütrinolar vardı, benim en sevdiğim peri ışıkları...

Evet, nütrinolar güneşten geliyor, dünyadan geçiyor... Yine görüyoruz ki, madde boş. Nütrino, atomla alakasız bu fundamental küçük parçacık, dünyanın bir tarafından giriyor, öbür tarafından çıkıyor. İşte bir boşluk kanıtı daha... (4)

Hımmmm...

Aslında evrendeki maddenin % 30'unu biliyoruz. Diğer % 70 karanlık madde, işte yine çıktık boşluğa... (5)

Marko böylece maddenin içindeki boşluğu S şekliyle dille getirdik... Acıdım valla, maddenin hali içler acısı, nerdeyse yok gibi bir şey... Ne kadar evin, araban, yataın, katın varsa o kadar boşluğun var demekki... Bu durumda bu kadar boş olan bir şeye felsefi olarak aslında yok diyebilir miyiz?...

Hayır, diyemeyiz!... Ne kadar boş olsa da madde var, enerji var...

**Şeyh Galib'in dediği gibi;
"Tedbirlini terk eyle takdir Hûda'nındır,
Sen yoksun o benlikler hep vehm ü gûmanındır*
Birdenbire bul aşkı bu tuhfe* bulanındır
Devran olak devran erbab-ı sâfâındır* ..."**
?????.. Pek anlayamadım?..

Yani var dersek yeni yeni boşluklar açılacağına göre kestirmeden madde yok desek daha iyi değil mi?... Her şey geçiyor, dağılıyor, yok oluyor ve eriyorsa nasıl var olabilir?...

Arkadaşım ben bir fizikçiyim... O gördüğün madde yok olmuyor, erimiyor, sadece başka bir şeye, bir enerjiye dönüşüyor... Aynstein'a kulak ver; enerji: maddedir... $E=mc^2$ 'ye göre ışık hızı yüksek olduğu için çok az bir madde bile büyük enerji verir...

Yedin bitirdin enerjimi... Marko bende bu göbek hep kalacak demekki...

Bu evren boşluktan geldi ama bu boşluğun içinde bir şey fazlasıyla vardı, o da; enerji... Ve her şey ondan çıktı... İster maddeye dönüşsün, ister dönüşmesin evrenin özü enerjidir...

Enerji maddeye dönüşmeden kalabilir mi?...

Bak bu ışık enerjidir... Güneşten geliyor, Hidrojeni yakıyor, helyumla enerji oluyor. Helyum enerji oluyor, enerji de helyum olabilir. Şimdi ışığın kütlesi yok ama başka yıldızlarda yüksek enerjiyle maddeye çevrilebilir... İki hidrojeni alıp bir helyum yapabiliriz ve çok

enerji oluşturulabilir. Bak hem madde çıktı ortaya hem de büyük enerji...

Madde boş dedik... Peki bu kadar içi boş şey nasıl duruyor?. Dotu gibi, kütle halinde görünmesini sağlayan nedir?...

Unutma ki, sende de elektronlar var. Senin kütle-nin ağırlığına göre kayadaki elektronlar seni itiyor (repulsion) ve böylece kütsel duruyor, elle tutuluyor, ışığın sayesinde de gözle görülüyor...

Ziv ziv ziv atomların, elektronların, proton, nötron ve parçacıkların boşlukta dönmesi ne tuhaf şimdi bu kayanın içinde...

Big Bang zamanında trilyon derecelerde bu parçacıklar, quarklar, proton, nötron bu ısıda oluştu... Daha aşağı ısıda yüz milyar derece enerjide elektronlar oluştu. Hidrojen böyle oldu, bir proton ve elektron... Şimdi bu hidrojen senin vücudunda elementtir... Proton ve elektron 13.5 Milyar yıldır var ve bunu kimse değiştiremez.. Madde her şekilde var ve var olacak...

Piyüüüfff, ben de ümitlenmiştim, madde boş borçlardan kurtulacağız diye... Fiziğe göre yarın faturalara devam... Ne zaman nütrinoya, tam ışığa, nura geçicez o zamanı bekliyorum bari... Keşke felsefeden, sufiyattan girseydik, madde daha çabuk boş çıkardı...

Stephen Hawking ne diyor: "Filozoflar bugün çalışmıyor. Biz fizikçiler filozofların işini de yapıyoruz..."

Sağol Marko... "Boşluk artık boşluk değildir, eğer içine düşersen" diyordu Yunanlı bir şair... Coooomppp!... Ahhhg karın üstü atladım denize, pişti yandı göbeğim, şapa şupa şaps şops şapa şupa...

Güneri İçoğlu

O YAZ

“İstenmeyen tüyler ya da istenenler”

İpek
Özsüslü

ERTESİ GÜN

İPEK ÇIKTI MI...

ODASINDA ...

OPERASYON TAMAMDI...

ÜF HERYERİMİ KESTİM YAA...

ÜFF BEN DE... SUYA GİRİNCE NE BİÇİM YANICAK...

AAA 1 GECE DE MEMEN Mİ ÇIKTI?

HAYIR MAYOMUN İÇİNE VATKA DİKTİM...

OOO BEYLER... SİNEK KAYDI ÖLMÜŞ-SUNUZ...

EHEH... GÖRDÜĞÜM KADARIYLA SİZ DE...

ÇIKIŞ

GİRİŞ

HOCAM KÖPEKLERİMİZİ ÇİFTLEŞTİREBİLİRİZ...

OLABİLİR... CİNSİ NEYDİ SENİNKİNİN?

ŞİT SU...

NAZAR
NAZAR
KEM
KEM

ELLEHH

GULP GULP

BOĞULLL

İPEEK İYİ MİSİN??!

Diilim... SERVİSE KADAR TAŞIR MISINIZ?

İPEEK... NE YAPTIN BACAKLARINA??

ÇOK KÖTÜ BİŞEY AMA NEYSE Kİ, BOĞULDUM BUGÜN VE BU OLAYI UNUTTURACAĞIMI DÜŞÜNÜYORUM...

ANADOLU MOJO

Türkiye'de yaz mevsiminin gerçek anlamda tadını çıkarmak özellikle Akdeniz sahillerinin yerlisi sayılan gençlere nasiptir. Karpuzun göbeği, ekmeğin bala batırılacak en güzel kısmı yani tadın asıl çıkarıldığı yerler de Belek'tir... Kemer'dir. Bu organik keyfe bazen İstanbul'lardan, Ankara'lardan gidip bodoslama dalmak isteyenler olur. Ekmeğin en güzel kısmı olduklarını sanırlar. Ama "bal bal demekle bal olmaz!" O beldeye gidilen ilk gece.. iki yakışıklı olarak beldenin en klas klüplerinden birinin kapısında talihlilikleri başlar.

HELLO GIRLS!
MY NAME IS
AYKUT...
HOW ARE
YOU?

FINE!

HASSAN TABİİ!
NOLDU YAVRUM..
İÇKİLER HEP SENDEN Mİ
OLUCAK DİYODUN..
BUYRUN, BUGÜN DE
BENDEN. BİZDE PARA
BITMEZ, AZALIR!

A HASSAN!

BAHADIR BOYSAL

Sahillerin, dalgalarını asıl sahipleri bu son versiyon elemanlar. 90'lı yıllardaki kışın memleketinde eşek skip de yazın kumsal kumsal turist kız avına çıkan "kalimero"lardan çok farklıdır. Bi defa, az önceki İstanbul'dan falan eğlenceye gelen beyhudelerden çok daha centilmendirler ecebi kızlara karşı. Üstelik bu gayet yakıcı ve yüksek bir centilmenliktir. "Mademki İngiliz'sin... İstmeden vermelisin" yaklaşımı, çoktan gerilerde bırakılmıştır.

LAN DUR!
AMMA TEZCAN-
LISIN.. KAÇ AY
DURDUN ANA-
NIN KARNINDA?

E HELLO DA..
WHAT HAPPENED MY
FRIEND?. YOU WERE
LAUGHING?
(E HANI NOLDU ŞİMDİ,
AZ ÖNCE
GÜLÜYORDUN?)

ANAMI KARİŞ-
TIRMA G.TOS-
SENİNLE SONRA
HESAPLAŞACAZ..
HAHAHA...

Dönelim İstanbul'dan gelen o iki tipe. Peyderpey girmişlerdir klube. Onlar için av mevsimi İçerde zaten çılgın atmaktadır. O ikisinden biri hep daha girişkendir. Girişkenin bu sefer yaklaştığı ecebi kızlardan biri bizim bu lavuğa gayet soğuk laf yetiştirirken bir yandan da başka bir kız arkadaşıyla mesajlaşmaktadır. Aradan çok geçmeden o kız da gelir. Bizim lavuk, yeni gelen kızla sanki o diğeri eski tanıdığıymış gibi çok canayakın yanaşınca, o kız ortamı, tam da tahmin ettiğiniz gibi durduk yerde buz gibi oluyor!.. O an saçmasapanlıkta üşümek neyse o oluyor. Ve tabiki böyle muallak, yüzeysel, belirsiz kaynaşma anlarında mutlaka hemen yanda yedekte bekleyen tipler vardır. Ve onların arasında da mutlaka stilize edilmiş bir Jamaikan zencisi vardır.

Girişken, hemen o kızları terkedip pek geniş, uçsuz bucaksız ve üstü açık klübü tavaf etmeye başlar hızla. Merkez barın etrafında, kendi gibi İstanbullu ve beyaz bi adamı görünce hemen gidip muhabbet koyar. O adam bu bizimkinden daha tecrübelidir. Elinden geldiğince ecnebi kızlarla, beyaz Türker arasındaki uyumsuzluğu ifade etmeye çalışır. Fakat bizim aceleci tavuk için bunlar hiçbir şey ifade etmez.

Bu pek geniş ama kalabalık ortamda... Hem de tam bir sirküasyonun göbeğinde... Bu enerjik yağızların iletişim, sarılma hatta dans etmeyi aynı ve tek bir kıvraklıkla götürebilmeleri haktan de hayret edilesi bir durumdur. Gidip "Bunu nasıl beceriyorsunuz?" diye sorduğunuzda "Bizi bilen bilir, bilmeyen de kendisi gibi bilir kaardışlim"den daha farklı bi cevap da alamazsınız.

Geri dönelim bizim İstanbullulardan gelen o iki tipten bodur olanına (diğer eleman bu bodurdan daha sakın ve sinsî olduğundan öyle her topa girmez.. bir yerlerde, kendi doğru zamanını bekler.) Bodur.. kedere küskündür. Rahat edemediği yerde, istirahat da edemez. İstanbullu bu bodur, sevmeye layık biri olsa zaten sevilirdi.. Birisi sana boşver, takma hiçbir şeyi... bu arın, bu mekanın tadını çıkar dese bile ne fayda.. Belki bir yıl sonra hikayeni birileri anlatır da, birileri belki sana hak verir.. o da belki.

OUUH!
FANTASTIC!

HİHİY!

G.TÜN SKİŞİNCA
FANTESTİK! BAK SENİ
DEĞİL CESİKA'YI ALIRIM
HA.. VERSEN DE ALMAM
DAHA!

HEY BEYBİ! BENİM NE EKSİĞİM VAR ALLAH'INI SEVERSEN..
TESİS OLSA NELER NELER YAPICAM AMA ORTAM MÜSAİT
DEĞİL.. HEM KOMİK HEM HİPERAKTİFİMDİR TEMELDE!

I'M SORRY..
I HAVE TO MEET
WITH MY FRIENDS..
(*ÜZGÜNÜM..
ARKADAŞLARIMIN
YANINA GİTMEM
LAZIM.)

Anasını babasını kafasında hiç huzurlu bir yere oturtamamış bu
İstanbul beyhudedeler, bu sebeple sürekli fazla ilişki yaşama derdi-
ne düşerler. Evli de olsa kendisi, farketmez. Aslında, dediği yalan
da değildir. Hakikaten komik ve enerjiktir. Çevremizde genele
hakim olmuş, suda hemen eriyen efervesan kılıklı, kısa boylu ama
Tarık Akan tipli dandik çoğunluktan çok daha farklıdır bu bodur!

Karşılıklı tevazularla bar ortamında, bir erkeğin aynı anda iki
kadına kur yapabilmesi mühteşem bir şölen, göksel doyumdur
hatta. Ama bu mucizenin özünde, batılı ailelerin henüz
başlangıçta, kız ve erkek çocuklarını gerçekten kardeşçe
yetiştirme gayretleri yatar. Cinsler arası haset ve kötülüğün
henüz çocuklukta öni kesilir. Oysaki bizim çocukluğumuzu
özellikle analarımız mahvetmiştir. Bilhassa kız çocuklarını,
bambaşka bir haset aromasıyla doldururlar.

Ve Hasan'ın kankası. Hasan elbette altya-
pısız biri değildir. Dev bar'ın belkemiği ilşetmeci-
siyle o yanar döneri ilişkiyi zaten kurmak zorun-
dadır. Bu hem ticari, hem de sevgi ve nefreti
barındıran garip büyüklü bir bağdır iki erkek ara-
sında. Tarihi kişilerden İbrahim Hakkı'nın şu
kısa şiiri tam da bu bahsettiğim bağa denk
düşer sanki: "Hakkı gel sınırlı eyleme zahir,
olmak istersen bu yolda mahir.. Harabat ehline
hor bakma şakir... Defineler malik viraneler var"

ULAN BU GECENİN SABAHINDA KAINATTA GÖREMYCEĞİNİZ ZEVKLERİ YAŞAT-
MAZSAM SİZE.. İŞTE O ZAMAN BENİ KÖYÜMÜN YAĞMURLARINDA YIKASINLAR!.

OH MY
BOY!
SO
CRAZY..

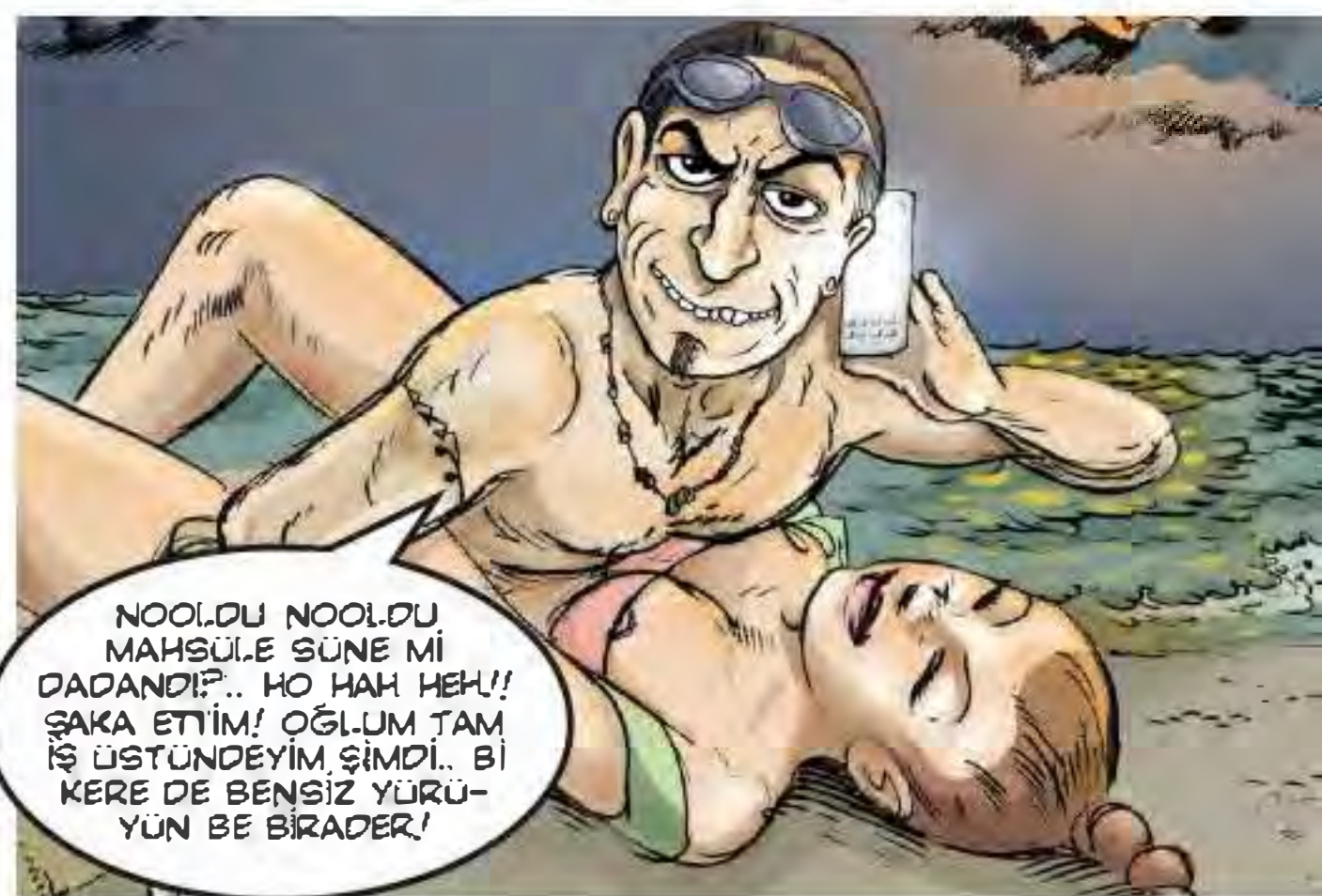
HİH Hİİ..
I DON'T
UNDER-
STAND!

NOOLDU
YAPRAAM.. ÜST
KATTA AİLE SALO-
NU BULDUM MU
DIYCEN?..

ULAN BEN OLMASAM,
SULU DEREYE SUSUZ
GELİP SUSUZ GİDE-
CEN.. BEN BULDUM..
HEM DE İKİ MANİTALA-
MASYON! LOKASYONU
VERİYORUM!

İster apaçı olsun, ister Beyaz
Türk ya da başka bi model...
avcı erkeklerin dili ortaktır.
Lakin dere kenarına sularma-
ya inmiş bufalo sürüsünü
dereye haince bekleyen tim-
sahlara, bufalolardan daha
çok acımsımdır hep. Çünkü
ecnebi kızlar zaten seks bit-
tikten sonra "Hadi baybay..
sonra görüşürüz" havasında-
dırlar bizim oğlanlara karşı..
Hemen ilk etapta! Zaten
bizimkilerin telef olmasının
nedeni de hep bu başlangıçtır.

NOOLDU NOOLDU
MAHSÜLE SÜNE Mİ
DADANDI?.. HO HAH HEH!!
ŞAKA ETİM! OĞLUM TAM
İŞ ÜSTÜNDEYİM.ŞİMDİ.. Bİ
KERE DE BENİZ YÜRÜ-
YÜN BE BİRADER!

Yürü be atıma! İthalat-ihracat işleri oturduğun yerden para
kazanma değildir. Özellikle turizm sektörü, peysajı, mimariyi,
sahili oturtup kebek sürüsü beklemek hiç değildir. Sürekli
mobil olacaksın.. Üstelik bir de kerizi parasından, kerizi kan-
sından, kızından ayırmak sevaptır düsturuna kendine daima
kılavuz edineceksin.

Arayış ısrarıyla geçen saatler ve eşlik eden alkol yoğunluğu sonrası bizim İstanbullular kuşbaşı kapalı pide gibi olmuştur. Zaten son kerte- de bulunan kızlar da kaşarlı dürüm döner gibidirler ama olsun.. buna da Hakan Şükür. Ve tabii vakit ilerledikçe ortamda kimin kimi saktığı belli olmayan eski Frenk arayış havasını andırmaya başlamıştır.

Oysaki altına kaplan desenli don giymişti bu şişman.. En güzel sevişmelere uğur olsun diye. (Bu alışkanlığı seksenli yılların mühtesem playboy abilerinden edinmiştir.) Mesele kan kız değildir zaten bu dakkadandan sonra... Mesele, bu ortama kabul edilmektir. Yerli esmer erkeklerce dışlanmaktadır mesele... Ve artık sarhoşlukla yoğrulmuş isyan, öfke.. yüksek zeminde oynayan dansçı kızın yanına çıkardığında, aklımıza babalarla rakı alemlerinin en felsefik lafı gelir ve parlar: "İkarus'un kanatları yandığında!.."

AĞZINI BÜZMEDEN HAFİF GÜLÜMSE DE.. SELFİE'DEN REZİLLİĞE TERFİN TAM OLSUN!.. GÖREN MAŞALLAH DESİN.. HADI AMA?.. SENİ GİDİ ZİYANLIKI!

Hayata, gecelere, kızlara dair nefis düşünceleriniz, yumuşak bir cildiniz olabilir. Ama akılsızsanız, içki sarhoşluğu çehrenizi eblehleştirir. Kalbiniz hiçbir şey duymaz.. Çünkü artık, hakiki bir kaldırım taşı gibisinizdir.

Velhasılkelam.. beldeye İstanbul'lardan gelip.. Bir "Ruh hali beyanı" bile yapılamadan.. son kerte de ortaya çıkan o iki tombul turisti de araklayamadan.. "İeyli ven nehar" kavgayla günüyle bar önü asfaltlarında heba olup gitmek. O yerde yatan yaralı şişmanın diğer İstanbul'lu uzun kankasını da atarlar çünkü. "MOJO" yani sahil güneşinden hakikate beslenip bunu sihire, büyüye çevirmek.. ancak o esmer, yerel, yağız şövalyelerimize nasiptir. Ve o büyü ile bu turist kızları nasıl da dünyanın en ince komplimanlarıyla yaklaşıp, kadının ruhunu adeta bir kadın gibi fethetmeleri bizim aklımızın alacağı birşey değildir. Ve zaten ödülleri de böylelikle çift çift sunarlar. Öte yandan "sex" zaten bir kervansaraydır. Herkes orada getirdiğini bulur.

SON

DEMEK O DANGALAK KRALINIZ BARIŞ ANTLAŞMASININ NİŞANESİ OLARAK Bİ SANDIK ALTIN GÖNDERDİ ÖYLE Mİ? MABETİNCİBAŞI BU ALTININ PARASIYLA KAG TOP DÜKÜLÜR ? DE MELE!..

EN AZ DOKSAN TOP DÜKÜLÜR SULTAN DÖRDÜNCÜ VİTES HAZRETLERİ !..

YÜZ TOP, DOKSAN TOP DAHA YÜZDOKSAN TOP... GÜZEEL, BİTTİNİZ ULAN SİZ BİTTİNİZ! O KERİZ KRALINIZ ENAYİTİNE DOYMASIN, ŞİMDİ SKTİR GİT!

ARADIĞINIZ KİŞİ ŞU ANDA YAŞAMIYOR. SİNYAL SESİNDEN SONRA KENDİ TARİFENİZ ÜZERİNDEN MESAJ BIRAKABİLİRSİNİZ... .. DİİİİTT....

NURİ ABİ ALLAH RAHMET EYLESİN. NİYAZI'NIN ADAMLARI MI FURDU? ÖL DE ÖLELİM. KANINI YERDE KOMAYIZ. BEN BU GECE RUYAYA YATICAM... HA BU ARADA BEN DE KIZI EVERİYORUM. HÖRMEYER...

BENİMLE ÇIKAR MISIN NECİLA. HOŞLANMAK. AŞKIMIZIN ŞAHİDİ AYA ULAŞANA DEK...

ÇIKIYORUZ YA BEHZAT... DAA NE KADAR, ÇIKICAZ... AYRICA BU Cİ KUVVETİ YORDU BENİ. HINZİR SENİ...

NECLA! SEN DE İSTEMEZ MİSİN AY TAŞINDAN BİR KOLYEN OLSUN? SÖFİSTİKE VE KAÇIK BİR ASTRONOTSUN AYAA HAKLISIN. BEN DE İSTERİM AY TAŞLI KOLYE. CATIR CATIR SATLATIYIM HURİYE'YE...

AY YOLLARI TAŞLI... ..

YERE SAPLANDIM NERİMAN. NAAPALIM, AMBULANSI MI ARIYALIM, İTFAİYİYİ Mİ?

SEN DE KİMSİN YAA!?

SEN ÇOK KİLO ALDIN BÖHLER. ÖKÜZÜ BİRAZ AZ YE !..

HAYAT DEDİĞİN BİR AÇAYIP RUYAYMIŞ GELDI GEÇTİ NURİ!

HEYDO!

Bİ SUS BE KADIN!

HÖRSS

OVERLÖK-Ü GELDI OVERLÖKÜ HİST! KİME DİYDÜM LAN!..

ŞIKIR ŞIKIR

HEY DÜNYALI BİZ BURDA YABANCILARI EMEDİ!

Bİ KİUL MAYT. BEN SİVİL POLİSİM!

OFO

ÖZENE

ÖZENE

ÖZENE

ÖZENE

ÖZENE

ÖZENE

ÖZENE

DOKTOR YAŞAMAYA TAHAMMÜLÜM KALMADI. HER ŞEY BOŞ VE ANLAMSIZ GELİYORHH...

HEMEN İNTAHAR EDİN. BEN SİZE BİR ŞEŞE SİYANÜR YAZIYORUM. BU AKŞAM YEMekten SONRA HERŞİNİ İÇİN... Nİ NİHHHH!.. EVET YAPIN BÖYLE.. NİHHHH!..

ŞU MANYAĞI GÖTÜRÜP ODASINA KAPATILIM GENE KAÇMIŞ. BEYFENDİ İYİ MİSİNİZ SİZ?

YA DA KÖPRÜDEN ATLAYABİLİRSİNİZ DAHA ROMANTİK ODIR. HİHHHHHHH!

EHH EBEHHHHH!

SIKILDIM ARTTIK... O ELMA KOPUP KAFANA DÜŞÜCEK DE YERÇEKİMİNİ BULUCAN. ÖLME EŞEĞİM ÖLME. BU ARADA BANA DA NOLUYOSA ANLAMADIM !..

ADAM'LE HAVVA'NIN PSİKİATRİSTİYİM...

SEN DE KİMSİN YAA!?

ADAM'LE HAVVA'NIN PSİKİATRİSTİYİM...

ADAM'LE HAVVA'NIN PSİKİATRİSTİYİM...

ADAM'LE HAVVA'NIN PSİKİATRİSTİYİM...

ADAM'LE HAVVA'NIN PSİKİATRİSTİYİM...

ADAM'LE HAVVA'NIN PSİKİATRİSTİYİM...

ADAM'LE HAVVA'NIN PSİKİATRİSTİYİM...

ADAM'LE HAVVA'NIN PSİKİATRİSTİYİM...

YAZ SICAKLARI ÖLÇEĞİ

ISI GÖLGEDE 37 SANTIĞRAT DERECE (fahrenheitını tam bilemiyorum)

- Canınız iki elinizle hakiki organik köy şıllağı çekmek ister...
- Erenköy'ü ve zzzz'ı aynı yerlerde gördüğünüz için "zzzt errenköy" yapamazsınız.
- Bayandan vefat nedeniyle çok az kullanılmış menopoz ilanı gördüğünüzde inanmayın, bu size sıcaklığın bir oyunudur..
- Yolda yürürken çeşitli yerlere serpiştirilmiş iki nokta üstüsterler görür ve onların yanında durup açıklama yaparsınız gelir..
- Bilinçaltınız olduğunu zannettiğiniz derinlik aslında götaltıdır, dikkat edin uzaklaşın..
- "Bu aşamada elinize bir dergi, gaste falan alın ve kendinizi yelleyin"

ISI 39 DERECE - HİSSEDİLEN 47

- Mantıksız bir tutkuyla bir yerlerden yılan bulmayı umut edersiniz. Bu uğurda yapmayacağınız şey yoktur. Yılan soğuk bir hayvandır ve zihin aslında o soğukluğu arzu etmektedir..
- Çoğu insanın kendisini noterde tasdik ettirme davranışları görülebilir. Uzmanlar bunun, ölüme yakın hissedilip, dünyaya iz bırakma kaygısından olduğunu düşünmektedirler. Ama hiçbir noter sizi tasdik etmez...
- Kendinizi 18'e girdiğiniz anda yerde bulursunuz. Bunun cezası penaltıdır ama hakem, dışanda deyip frikik verince çıldırır itiraz edersiniz.. Dışarıdan bakanlar ise, sokakta tek başına yere düşüp hayali kişilerle dalaşan binini görmektedirler..
- Nedenlilce birden sanayi casusu olduğunuz düşüncesi gelir oturur..
- Yapışık ikiziniz olduğu kanısına kapılır paniklersiniz, ama sonra aslında birbirinize çengelli iğne ile tutturduğunuzu farkedip rahatlarsınız. (gidip gelen şuur kaybı)
- "Bu aşamada tehlike artmıştır.. Bir fıskiye bulup, kınayan bakışlara aldırmadan kendini ıslatmalısın gülüm.."

GÖLGEDE 38 DERECE - NEM ORANI YÜZDE 76

- Kendinize 30 şubatta olduğunuzu telkin eder durursunuz. Ama düşündürücü olan aslında 30 şubat diye bir şey olmamasıdır.. Bilinç hafiften kaymıştır..
- Hiç kimseyle, hatta ne bileyim Adriana Lima'yla bile yakınlaşmak istemezsiniz. Çok mecbursanız, sizi zahmete sokmayacak, ön sevişmesi önceden yapılmış hazır birisi olsun istersiniz... (doğru bir davranış, efor sarfetmek iyi değildir)
- Yerlere dağılmış, en ufak esintide bile uçan U harfleri görürsünüz. Bu durumda yuh çekmek ister çekemez, yh diye bir şey çekersiniz..
- Her tarafta içine su kaçırılmış bir eşşeenamı görür ama bir türü ulaşamazsınız. Bu su kaybı yüzünden beyninizin size oynadığı bir oyundur...
- Hiç tanımadığınız adamlara usulca yaklaşıp sizi adeta gözleriyle soymasını istersiniz.. Onlarsa çoğu zaman bunun aşırı terlemeyle gelen bir psikoz olduğunu anlamayıp sizi döverler..
- "Bu aşamada en yakın klimalı mağazaya kendinizi atıp, alışveriş yapıyor numarası çekmelisiniz."

ISI GÖLGEDE 42 - GÜNEŞTE ALLAH KERİM

- Yasanın boşluklarına sığınmak için dayanılmaz bir istek.. Ama kanun yapıcılar tarafından yakalanıp taciz edilme korkusu..
- Deniz kabukları ve renkli taşlarla oynaması için tuzlu suya bırakılmış iri embesil hissiyatı.. (halüsinasyon)
- Yabancı insanlarla girilen saçma sapan tartışmalar.. "Üst katın ayak sesleri mi daha meşhurdur, yoksa alt katın duble püfür seti mi?" Cinnete varan trajik sonuçlar...
- Toplu alanlarda dakikalarca "hımmm, hımmmm, hımmmm, hımmmm" sesi çıkarılarak hareketsiz durmak. Çevredekiler sizin için "adam ne derin düşünüyor hımmm hımmm diye" düşünseler de aslında sıcaktan kuruyan dudaklarınız yapışmış ve siz "hımmmmınıza koydum" demek istiyorsunuzdur...
- Her tarafta yelpaze sıçan Maraş dondurmacıları görmek bu sıcaklığın tipik etkilerindendir..
- "Hastaneye gitmek gerekir.. Henüz yaşamsal destek gerekmez ama gizlice morga süzülüp, ölümlerin serin huzurunda birkaç saat geçirmek sizi kendinize getirecektir.."

SICAKLIK GÜNEŞTE 47 - GÖLGEDE, HİÇ BOŞUNA UMUTLANMAYIN

- Namutenahi, mamafih, filhakika, malumuâliniz gibi kelimeler kullanmak için dayanılmaz istek.. Bu, kendinizi yaşlı ve ölüme yakın hissettiğinizin belirtisidir.
- Bütün herrulara uyumlu merrular, bütün merrulara uyumlu herrular ararken hem adresinizi, hem mantığınızı, hem bilincinizi kaybetmişsiniz demektir..
- Fazla samimi olmadığınız insanların sizde bulunan abuk subuk resimlerini facebook'a koymak ve üstelik onları etiketlemek suretiyle kendisini gösteren psikosomatik davranışlar.. Diğer insanların mutsuzluk, kızgınlık ve utançlarından keyif alma güdüsü..
- Ne kadar güçlü "haarrk", o kadar güçlü "tuuuh"... İstemsiz tükürme refleksisi...

- "Tanımadığınız kişilerin yanında durup, o kişinin başına düşecek gayri safi milli hasılayı beklemek. Düşüğünde ise bayılan kişinin cüzdanını çalarak, o parayla pervane almak" şeklinde tezahür eden sosyopatik düşünceler..
- İsim değiştirme, ev değiştirme, din değiştirme, siyasi yelpazedeki yerini değiştirme, cinsiyet değiştirme şeklinde görülen marjinal davranışlar.. Serinleme sanrısı..
- "Bu aşamada profesyonel yardım gerekir.. Yapılacak şey hızla geçen bir ambulansın yanında durup, rüzgarından faydalanmaktır..."

ISI = Bİ DAHA SOĞUKTAN ŞİKAYET EDERSEM ZKİİNLER BENİ

- Telefon rehberi alıp boğaz köprüsü korkuluklarına tırmanma, sizi ikna etmek isteyenlere karşı rehberden tanımadığınız insanları rastgele oraya çağırma...
- Digtürk'ünüz varsa d-smart'ı olanlara, d-smart'ınız varsa digtürk'ü olanlara karşı sonsuz nefret besleme.. Onlar tarafından yok edileceğiniz paranoyasına kapılarak saldırganlaşma..
- Havuç rendeleme, aşırı havuç yeme, havuçla beraber olma, havucu olur olmaz yerlere dürtme ve/veya sokma şeklinde görülen bilinçdışı davranışlar.. (Uzmanlara göre havuç, kardanadam burnunu temsil ettiği için soğuğa duyulan özlem şingeler..)
- Soba yakma, kombiyl 35 derece ayarlama, palto giyme gibi normal olmayan hareketlerle kişi kendisini sanki kış mevsimindeymiş ve üşüyor gibi algılar. Fakat yanarak ölmek, erimek gibi istenmeyen durumlar..
- Ham petrolün yenmeyeceğini, ancak olgunlaştıktan sonra yenebileceği düşüncesine saplantı biçiminde fikslenmek..
- "Acil yardım desteği, yüksek düzeyde alarm.. Kişiyi kar temizleme aracının önüne atarak kış şokuna sokmak gerekir.."

GAVUR VALAYNASI

- Ticarete soyunma... Siyasete soyunma... Başkanlığa soyunma.. Gibi deyimlerin mecazi anlamını yitirdiği algı bozukluğu. Kişi her fırsatta çınlıçıplak soyunur ve kamuya açık yerlerde daltarak koşmaya başlar.. Acıklı bir tablodur..
- Yüksek yerlerden etlemek. (Sağ kalan kurbanlarla konuşulduğunda, aynı yazılması gereken de ve da eklerinin serin ütkelere göç ettiğini düşünüp onlarla beraber uçtuklarını söylemişlerdir..)
- Çay ocağı ve kapı aralığı gibi yerlere kendisini zincirlemek, bağlamak, yapıştırmak, hatta kimi durumlarda çivilemek.. Kandaki enzimlerin dışması sonucu oluşan muhakeme kaybından dolayı "ocak" ve "aralık" kelimeleri kişiye soğuk kış dönemi hatılatmakta ve davranış sapmalarına yol açmaktadır..
- Özellikle kilolu insanların arkasından yanaşıp aniden atlayarak her ilk kış lobunu yalamak ya da yalamaya yetenmek. (Süte burada görme kaybı ve algı bulanıklığı yüzünden kış kürelerini külahdaki dondurma toplarına benzetmektedir)
- Oradaki ısının sıfırın altında olduğunu düşünerek sığırın altına yatmak. Harf ve kavram bozukluğu şizoid tablonun eseridir..
- "Hasta derhal makineye bağlanmalıdır.. Hangi makine olduğu önemli değil, sağlam bağlanmalıdır ki sağa sola saldırmasın..."

MASA ÖRTÜSÜYLE AVLANMAK

Assos'ta antik harabelere doğru çıkarken, el doku-ması bezler ve masa örtüleri satan bir dede vardı... Vaktiye kız arkadaşıyla yürürken bize masa örtüsü satmak istedi... Ancak sıkı bir pazarlıkçı olarak hayatırı pazarlık yapmaya adanmış biri olan beni ikna edemedi. Fakat peşimizden koşup masa örtüsünü bir balık ağı gibi üstüme atarak beni hayretimi tarif edemeyeceğim bir paradoksa soktu. Öylece bir süre bir hayalet gibi kalı-verdim tüm bedenimi kaplayan örtü içinde... Dede aniden bitirmişti beni. Kendimi bir anda tepeden aşağı tersten bir "braveheart" formatında kareli örtünün altında bulunca neye uğradığımı şaşırdım... Tabii ki sonunda dedenin yaptığı hareketi takdir edip masa örtüsünü dediğim fiyata aldım ve pansiyona gidip masaya serdim, girdiğim paradokstan ancak bu örtünün üzerinde yöresel kahvaltı yaparak çıktım... Esnafı oldu bitti hep sevmişimdir. Bir mizahçı olarak hoş muhabbetleriyle beni her zaman esnaf ziyadesiyle güldürmüştür ve her konuda farklı bir şekilde eğitmiştir...

TRUVA ATINDA INDİGO ÇOCUKLAR

Bir de bu "İndigo Çocuklar" çıktı başımıza... Ben bunlara gökten zembille İndigolar diyorum... Biz de vaktiyle İndigo olabiliydik ama verdiler sopayı, verdiler sopayı, "zopa verdiğö çocuklar" kategorisinden olduk ya neyse analize derin dalmayalım, eğer konuda derinlik ve basınç ayarı tutmazsa vurgun yiyebiliriz...

Ne gibi değişiklikler olduğunu görmek için seneler sonra Truva antik şehrinin bir ziyaret edeyim dedim... Epeyce olumlu gelişmeler olmuş antik kentte... Ahmet Usta'nın uzun yıllar önce yaptığı emekler Truva Atı da görevini başarıyla sürdürüyor... Tabii bir sürü çocuk da bu koca tahta atı hoşlanarak geziyor... İşte bu çocuklar, yani indigo dediğimiz çocuklar, bizim çocukkenki halimizden çok farklılar... Truva Atı'nı gezerken bilgileriyle atı bile hayrete düşürdüler... Mesela Truva Atı niçin yapılmış, nasıl Truva'ya girmiş falan herşeyi biliyorlar... Ailelerine mantıklı gibi görünen sorular soruyorlar ve mantıklı cevaplar istiyorlar... Bu çocuklardan biri annesiyle Truva Atı hakkında iki saat konuştu, konuştu, yeterli bilgi alışverişinden sonra Truva Atı'nın merdivenlerinden inerken ne dese beğenirsin: "Anneni bu bundan sonra bu atın ismini Truva Atı koyabilir miyim?...?" ● anda bunu duyunca indigo şüphesi sardı paradoks içindeki bünyemi. Ulan Truva Eşşegi dill ya, zaten bin yıllardır Truva Atı bunun ismi... İki saatıdır, iki de bir annen de böyle dedi ya... A! sana indigo!... Herşeyi büyükler gibi bildikleri halde bazen gayet normal bir şekilde çocukça saçmalayınca şaşkınlıkla bakılıyor indigo çocuklara, hep dahi gibi olmaları bekleniyor sanki... Oldukça ağır bir çocukluk görevi ve sorumluluğu bu... Ben istemedim doğrusu, zopa daha

İyi benim için, zopayı yer yatarsın, bir de ebeveynine kızma hakkın doğar, sana dalma borçlu kalırlar, sen de hep rahat edersin, zira kimse senden birşey istemez ve böylece alabildiğine çocukluğunu yaşarsın...

Konu Truva Savaşı' ya
yine Truva Atı'ndan çıkan başka bir çocuk da şöyle
dedi: "Anneliğim savaşı kazandıklarını nasıl anlar
insanlar?... Annesi de bu zor soruyu düşünüp
"Oğlum bir taraf kaçınca öbürleri kazandıklarını
anılarlar..." dedi... Öyle mi hanımefendi, geçiştirdi-
niz cevabı... Karşı taraf kaçıyor gibi görüldüğünde
de Truvalılar savaşı kazandıklarını sanmışlardı
ama rakipleri bu tahta at hilesiyle, atın karnında
şehre girip savaşı kazandılar... Bazen kaçıyor gibi
görünebilir bir taraf ama sonunda kazanabilir, lüt-
fen doğru bilgi verin indigonuza...

İndigo konseptinin ve ebeveynlik konusunun beni aştığını farkedip oradan uzaklaştım ve Dördüncü Truva periyoduna ait şehli duvarlarını dilbine çöktüm, taş duvar örgüsünü ve yerdeki mermer sütunları seyre daldım... Asıl İndigo burayı yaparlardı, bu mermer sütunları oynarlardı, bu taşları üst üste koyarlardı...

Bu arada Truva Atı'nın içi enval çeşit yazılarla ve sevdâ sözcükleriyle dolu... Truva Atı'nın içine gizlenmiş bir aşk olan "**Hale. Karl Heinz**" aşkı da kültür birleşmesi olarak Truva'ya bambaşka bir şekilde **giriş** gönülleri felahetmiş... Fakat asıl beni düşündürden bu yazıyı buraya **Karl Heinz** yazdıysa o zaman direk **AB** deyiz demektir...

BIDON ADAMLARI

Kervanla sahra çölünü geçiyormuşçasına plaja orbeş litrelik eski tip su bidonuyla gelen haddinden fazla ihtiyatlı adamlara kısaca bir değinim. Kafada yıllanmış, modadan elli yıl önce düşmüş

hasır şapka, elde bembeyaz su bidonu... Eee hani plaj şemsiyesi, hani plaj havlusu, hani güneş yağı?.. Sadece bidonla su, tek konuda ihtiyatın canlı sembolü... Tabii diğer şeyleri getirmedikleri için o kadar su kaybederlerki, sıcaktan hamam suyuna dönmüş onbeş litrelik su az gelir. Bu şahıslar denize de pek girmezler, yakınlarına ve

ahbablarına hayrat gibi su dağıtırlar, kendileri de bol bol içerler. Sıcaktan kavrulunca da su bidonunun minnacık gölgesine doğru uzanıp sadece kafalarını bidon vasıtasıyla güneşten korumaya çalışırlar. Böylece dinlenme günleri sıkıntı içinde geçerken, dinlenemedikleri için iş ve meslek hayatları yaz döneminde sönük ve verimsiz geçer.

**GÜNERİ
İÇOĞLU**

2014 YAZ GÜNLERİ KİM NERED E?

HURMA VE TURNA GELENKUTUSUGİL KARDEŞLER

Bu yaz tatil için yine Bodrum Alaçatı'yı tercih eden Hurma ve Turna kardeşler, Bodrum'a, ünlü sanayici babaları Devman Gelenkutusugil'e ait dünyanın en büyük hovirkraftıyla gelmişler. Dört yaşından beri bir deniz tutkunu olan ve yedi yaşında 22 gemilik bir filoya sahip olan Hurma, Alaçatı'da sekiz gün yirmialtı saat denize girerken kendinden beş yaş küçük ablası Turna (Estetikle kendini küçültmüş.) denizden hiç hazetmediğini açıklamak için Calista Luxury Resort'ta 250 bin euroya malolan yemekli bir toplantı düzenlemiş. İsveç'te Moderna Dansteatern'de üç yıl bale eğitimi görmüş olan Turna Hanım kardeşinin bütün ısrar-

larına rağmen denize girmemekte direniyormuş. Narin patilerini beton iskelenin demir halkalarına geçirerek belini görebilir duruma gelmeyi göze alan tatlı Turna ile güzel Hurma'nın sahilde her sabah sekizde sahneledikleri nefesleri kesen "Kayıkçının Küreği" oyunu büyük ilgi görüyormuş. Güzel Hurma'nın pembe donu 50 bin dolara Prada'dan, absalı Turna'nın kızı mı sırtı mı neresi, belli olmayan yeri atına serdiği minik havlu ise 60 bin dolara Yves Saint Lorent'ten alınmış.

SULUKAR YALIBEYİOĞULLARI

Tonton babışı İtalya'da fiyonk makarna fabrikaları işleten Sulukar, Güney İtalya'dan sıkıldığı için bu yaz Alaçatı'ya kaçanlardan. O da babası gibi sıcakları çok seviyor. Leylek gibi hep daha sıcak bölgelere kaçıyor. Kendi çizdiği ve İtalya'da ünlü terzilere diktirdiği "Kırkatkı" adlı giysisini çok beğeniyor ve asla üzerinden çıkarmıyor. "Kırkatkı" aslında omuza kadar giyilen 15 çift yün eldivenden oluşan ilginç bir palto. Genç Sulukar, çok sevdiği Pentagon ve Attack adlı iki kedisini devamlı bu paltosunun içinde taşıyarak hem onların, hem kendisinin ısınma katsayılarını yüksek tutuyor. Denize de böyle giriyor. Bu haliyle kendisini, şalvarıyla yüzen yöre kadınlarına benzettiğini ve bundan mutluluk duyduğunu söylerken gevrek gevrek gülüyor. İpi çekildiğinde şişerek su üstünde bir cankurtaran botuna da dönüşebilen "Kırkatkı" Sulukar'ın vazgeçilmezi. Allah akıl fikir versin...

BİCAN YERLEBİR

Babası Hasköy'de at arabasıyla karpuz satan genç Bican yaz tatillerini, at nereye giderse orada geçiniyormuş. Annesi ve babası gibi, giyim kuşama fazla para harcamaktan hoşlanmayan Bican, babasının, sıcak günlerde içini atına yedirdiği defolu yarım karpuzları kullanarak dizayn ettiği birbirinden şık giysilere, okuma yazma bilmediği için henüz imzasını atamıyormuş. Karpuz kabuğu denize düştüğü andan itibaren kâh Haliç'te, kâh Yenikapı'da, kâh Beşiktaş'ta yüzyormuş. Karpuz veya kabağın kaldırma kuvvetinden istifade ederek yaz boyunca o deniz senin bu deniz benim gezen Bican, denizi olmayan semtlerde atlarının su kovalarında yüzerken serinliyormuş. Bican'ın karpuz-kini askıları, at koşumu kayışlarından birer karış. Fiyatı iki TL Karpuz kilosu bilirayya..

Ünlü bankacı Formel Karabuzacı'nın canından çok sevdiği dört şirin kızı bu yaz Belek Rixos Premium'da karar kılmışlar. En büyük kardeş Aida'ya babası, Tokyo'nun ünlü alışveriş merkezi Ginza'da Bonzai ve ikebana satan iki milyar dolarlık küçük bir dükkân hediye etmiş. O dükkân Aida'ya huzur veriyormuş. Yılda bir kez, daima kapalı tuttuğu o güzel mekana g'dip bir yarım saat mavi çay içiyor dinleniyormuş. Sonra kepengi indirip dönüyormuş. Hayali, bir gün o dükkanda cüce osuruk ağacı satabilmekmiş. Aida'nın o dükkanda cüce osuruk ağacı satabilmekmiş. Aida'nın mavi bikinisini Victoria's Secret'ten ve santimetre karesi üç bin dolar. Varın tamamını siz hesaplayın. Soldan ikinci sıradaki Senjan, On iki yıldır ABD'de Beyaz Saray'a birkaç adım mesafede bulunan George Washington Üniversitesi'nde okuyormuş. Yıllık ücreti 40 bin dolar olan okulu bitirdiğinde, Avustralya'da denizaltı aşçısı olup yılda 187 bin dolar kazanacakmış. Senja'nın Kolombiya'da özel olarak üretilen bir keleşğin kafasından yapmış saf ipek mayosu Dior'dan. Üçüncü kardeş Utarit, Kanada, Alberta'da kumlu petrol çıkaran bir şirketin ceo'su görünümündeki bir casusla evliymiş. Türkiye'ye en fazla günde iki kere gelebiliyormuş. pembe bikinisinin bir kısmı var, bir kısmı yok gibi. Nereye gittiği belli değil. Chanel'den. En küçük kardeş Sim, çok iddialı bir aktristmiş. Önümüzdeki yıl oyunculuk kurslarına yazılacakmış. En büyük hayali de, kendi oynadığı bir filmi, ücretini ödeyip Hollywood'da çekilen ilk film yapmakmış.

AIDA, SENJAN, UTARİT ve SİM KARABUZACI

TAHİR KÖTENEK, AİLESİ, DAYISIGİLLER, HALASIGİLLER

Şehremini'de oturan, Beyazıt'ta bir alemünyum atölyesinde işçi olarak çalışan Tahir Kötenek ve ailesi bu yaz Yedikule sahilini mekan tutmuş. çeyrek ekmekle günde 16 deniz mili yol yapabilen Tahir Kötenek, havasız bir iş yerinde çalışmanın verdiği avantajla su altında 45 dakika kalabiliyormuş. (Tahir Kötenek, üstten üçüncü sıra, soldan ikinci. Mutfak perdesinden dönüştürülmüş modern mayosu Tahtakale'den. Eşi İtir'in imzasını taşıyor.) İtir Kötenek, kendi on iki çocuğu dışında bakıcı olarak sekiz çocuğa bakıyormuş. Fotoğrafta kendi çocuklarının bir kısmı var. Bir kısmı işyerinde. Kıyafeti görünmüyor. Tahmin ediyoruz, cuma pazarından. Tahir Kötenek'in dayısıgil Etrüsk Yağlıgüneş. Sırtı bize dönük olan. Parklarda seyyar çay satıyormuş. Şu anda fotoda da satıyor. (Görünmüyor.) Dayısıgilin altı çocuğu da işte şurada. Bazıları az çok belli oluyor. Halasıgil Gülkeder gripmiş, yatıyormuş. Hısımlara bulaştırmamak için gelmek istememiş. Yatakla getirmişler. (Aradan ayağı görünüyor.) Grip şu anda en ortadaki çocuktan başlayarak köşelere doğru bulaşıyor. Yüzdükleri yerde bazen deniz olmadığını farkedenden Kötenek ailesinin, mesela

farkedenden Kötenek ailesinin, mesela

neşe içinde saatlerce Çapa'da, Yusufpaşa'da yüzdüğü, durum farkedilince yüzergezer özelliğini kullanarak kitleyi Yenikapı'ya kaydırıldığı ve suya indirdiğine de rastlanıyormuş.

GARPER ŞARKSULTAN

İnşaat kralı Davar Şarksultan'ın orta büyük oğlu Garper, Belçika'da yaşıyormuş. Bütün tatillerini illaki Türkiye'de geçiren Garper, bu sene Antalya Dolphin Diva Premiere'i seçmiş. daha bebekken, bütün yalılarının önlerindeki özel plajlarına kumdan moteller konduran yakışıklı Garper'in bu yeteneği taa Ortadoğu'da yaşayan babasının bile dikkatini çekmiş. Garper, 16 yaşına geldiğinde bileğinin hakkıyla babasının şirketine Genel müdür olmuş. Görevde bulunduğu 18 yılda bir tek projesi olmayan sempatik genç, binlerce dev projeyi hep kafasında taşımaktan yorulunca Endonezya'ya yerleşmiş. Şu anda bütün şirketleri Endonezya'da yaşadığı gür ormanlardan yöneten Garper, sıkı bir "Kendinden giysi"ciymiş. Ve kıyafetlerini Hügo Boss, Gucci, Armani gibi seçkin modacıların, maaşa bağladığı ünlü stilistlerine çizdiriyormuş. Ama en zoru, bir gömlek değiştirmek için her sabah Endonezya'dan Paris'e uçmakmış. Garper, sakallarını, Brunei Sultanı Hassanal Bolkiah'ın da traşını yapan, Londradaki Dorchester Oteli'nin berberi Ken Modesto'ya ördürüyormuş. Saç traşı 38 bin TL. Tek sakal örme 45 bin TL. Çift sakala ise 90 yerine 80 bin TL alıyormuş. Sakalı dörtlediği günlerde daha baba bir indirim varmış.

SIRADAN OLMAYAN BİR GÜN

Redat Kalbata

Güzel ses sistemi olan arkadaşlarımın evine giderken hep mutlu hissederim. Zira kaliteli ses sistemi müziğe can verir, onu olabilecek en güzel hale getirir. Kaliteli ses sistemiyle dinlenen müzik uykunun en tatlısını yaşayıp tertemiz kahvaltısını yapmış, dişlerini fırçalayıp duşunu almış, dün yaşadığı yol yorgunluğunu üstünden atmış, tatlılının ilk gününü tropik iklime sahip bir sahilde okyanusa sıfır bir yerde geçiren insana benzer. Kalitesiz ses sistemiyle dinlenen müzik ise on gün boyunca yıkanamamış ve bu süre boyunca sürekli rahatsız yerlerde uyumak zorunda bırakılmış bir rehinedir. İkisi de insandır, ama işte sadece ortamları değişiktir.

Güzel ses sistemine sahip olan arkadaşımın evine giden yoldayım, Kadıköy'den Üsküdar'a giden bir yol bu. Bir çok seçeneğim var, evime en yakın olan araç şu boğazın altında da geçebilen araç olduğu için onu kullanmaya karar veriyorum, duyduğuma göre onu kullanmaya korkanlar varmış. Şahsen bu derece büyük bir yatırımın riske edilmeyeceğini düşündüğüm için huzurluyum, ama huzurlu olma durumum çok huzurlu değil, çünkü içinden sürekli bir acaba geçiyor, ne de olsa bir durak gideceğim, bir şey olsa da üstümüzde deniz olmayacak, kurtarılar heralde diyerek huzurlu olma durumumu yatıştırıyorum. İki durağın arasında ilerlerken bir anda araç duruyor, ışıklar gidiyor. Huzurlu olma durumum "Ben sana demiştim orospuçocu! Napçaz lan şimdi eeeeah!" diyerekten paniklemeğe istiyor ama daha ona sıra gelmeden çığlık çığlığa kalan teyzeler paniklemenin tapusunu kendi üstlenne yapıyorlar, en güzel arsayı çığlık attığı yetmezmiş gibi kendini yere atan teyze alıyor. Birkaç saniye sonra ışıklar geliyor, araç devam ediyor, kaptanımız küçük bir sorun yaşandığını ama halledildiğini, sıkıntı yapmamamızı söylüyor. Kendini yere atan teyze bakıyorum, başka bir teyzeyle teyzelik savaş yapıyorlar, rakibi bizim teyzemiz kendisini yere attıktan sonra oturduğu yer kapmış. Zaten bir teyzenin yerini ancak başka bir teyze kapmaya cüret edebilir, normal insanlar o derece cesur değildir. Onlar tartışmaya devam ederken ben ineceğim durağa geliyorum, iniyorum, hatırı sayılır sayıda teyze güruhu da benimle birlikte iniyor, biliyorum ki bunlar sırf küçük bir aksaklık yüzünden ışıklar gitti diye ineceği durağa kadar beklemeyip erken inen teyzeler. En azından yüzlerinden anlıyorum. zira canları çok sıkkin, uzun bir yol onları bekliyor.

İftara yaklaşık kırk beş dakika var, Ramazan'da besin bulmak için çok zor bir saat, özellikle Üsküdar'da. Kahvaltının üstüne duruyorum. midem gıda istiyor, ama biliyorum ki bu semtte ben öncelikli değilim, dün geceden beri yemek yememiş çok insan var ve heyecanla yemek yiyebilecekleri zamanı bekliyorlar. Haklılar, İftar çadırı gözümde çarpıyor ama hem kuyruk var, hemde daha ıftara 45 dakika var, ben hemen beslenmek istiyorum. Bildiğim güzel bir dönerci var orda, hani çok ünlü olmayan ama çok güzel dönerciler vardır ya, öyle bir yer. Güzel ses sistemine sahip olan arkadaşım ve diğer bir arkadaşım beraberce önermişti burayı, yediğimde gerçekten güzel olduğunu farketmiştim. Bu bahsettığım arkadaşlarım bazı konularda gerçek güzelliğinden anlayan insanlar, gittikçe onlara daha çok saygı duyuyorum. Özellikle besin konusunda çok iyiler, önerdikleri her besini tüketirken kendimi Züğürt Ağa filminin açılışında bulunan kebab sofrasında gibi hissediyorum. Dönercide sıra var, beklediğim bir durumdu, tüm masalar da dolmuş durumda. Sıra giriyorum, tam sipariş hakkı bana geldiğinde kasadaki adam deliriyor, aslında aşırı kalabalıktan delireceğinin farkındaydım ama bana patlamayacağını düşünüyordum, çünkü her insan böyle düşünür. Bir turist grubu olarak ormanda kayboldunuz diyeim, bu orman da öyle bir ormanmış ki içinde aç aslanlar, kaplanlar falan var. Ceylan sürüsü gibi birbirinize yapışık şekilde ormandan çıkan yolu ararken bu grubu oluşturan her birey kandinin av olmayacağını hayal eder. Aslında bu iyi bişiydir, böylelikle sürü en az kayıpla ormandan çıkabilir. Aynı ayrı yollara gitmiş olsalardı, çok daha kolay hedef olacaktı. Aslan ve kaplanlar sevinçle o dev patilerini yalayacaklar, midem doydum ama gözüm doymadı, organik beslenmiş abi bunlar,

ondan böyle tatları şeker gibi, olum en güzel yerleri sırtları bak, orayı yeyin önce benzeri geyikler çevireceklerdi.

Kasada duran adam sinirle sıradaki insanlara artık sipariş almadığını anlatmaya çalışıyor, önce kibarca söylüyor, ama sıra kibarlığa karşı anlayışlı değil, ben hiç değilim çünkü sipariş verme sırası bende. Sempatik görünürsem belki beni sipariş alan şanslı insanların arasına alır, diğerlerini dükkandan kovar diye düşünüyorum, kelimeleri beynim değil midem seçiyor : "Abi sizin dönerin üstüne yemin ediyorum Üsküdar değil bütün Türkiye'de döner yok, ben bi füze et alayım abi." Adamın bundan sonraki tepkisi delirmek oluyor, sitemli bir şekilde "Bakın heikes yemek yiyecek, orucunu açacak, sipariş almiyorum diyorum füze diyorsun bana güzel kardeşim!" diyerek başlattığım sohbeti tatsızca bitiriyor. Bir semazen huzuruyla usul usul dönen dönere son bir bakış atıyorum, aşkımla vedalaşma zamanımız geldi. Sırada durduğum süre boyunca onu izlemiştim, benim olacağı anı düşünmüştüm ama anladım ki, onu başkasına yar edecekler, başkası açacak onun gelinlik gibi olan pakedinl.

İskendercinin camkanına bakıyorum, yaklaşık elli tane hazırlanmış iskender tabağı var, üstüste güzelce istiflenmişler. İftara kadar soğuyacaklarını düşünüyorum ama biliyorum ki iskenderci bulmuştur bir çaresini, orucunu açan insana soğuk iskender yedirmez. İskenderler bana biz senin münafık mideni istemiyoruz, dini bütün mümin kardeşlerimizin midesine girmek istiyoruz gibi bakıyorlar. İçim ürperiyor, camekandaki iskenderleri biraz daha izledikten sonra ordan ayrılıyorum.

Ünlü bir hamburgercinin içindeyim. Etraf ana baba günü, Üsküdar'daki tüm oruçlu olmayıp dışarda beslenmek isteyenler buraya gelmiş gibi. Öyle kalabalık ki, çalışanlar menüleri kalabalığın üstünden elden ele uzatıyorlar, patates kızartmalarını paketleyip fırlatıyorlar, kola musluğuna ağzını dayamak isteyen insanlar var. Aslında bunlar olmuyor, sadece kalabalığı görünce beynim olayı biraz daha eğlenceli hale sokmak istiyor. İyl de yapıyor çünkü hamburgercilerde ki yemek sıraları dünyanın en sıkıcı yemek sıralarıdır, insanlar varlık içinde yokluk çekiyor gibilerdir, belki tek başınıza girdiğiniz okul yemekhanesi sırası sıkıcılıkta bununla kapışabilir, ama okul yemekhanesi sırası o kadar yanar döner bir sıradır ki, yanınızda bir arkadaşınız daha olsun, evrenin en güzel yemek sırasına dönüşür. Burası da olmadı, Üsküdar'da besin aramaya devam ediyorum.

Bir pilavcının içindeyim, burası artık benim son çarem. İçeri girince son çarem olarak gördüğüm yerin aslında en çaresiz yer olduğunu anlıyorum. Tüm masalar dolu, kimisi gergin bir bekleyişten bazıları bu gerginliği dağıtma amacıyla geyik yapıyor. Tv açık, ama pilavcının kanal seçimi çok yanlış, iftar saati gelmiş yerleri gösteriyor kanal. Henüz iftar saati gelmemiş bir yerde otururken iftar saati gelmiş yerleri izlemek istemezdim ben şahsen, dizi, klip falan izlemek isterdim. Pilavcıya gözlerimi dikiyorum, o da bana gözlerini dikiyor. Gözlerimizle konuşuyoruz. Benim gözlerim "Pilav yemek istiyorum." diyor. Onun gözleri "Masalar dolu." diyor. Benim gözlerim biraz minik köpek yavrusu gözleri biçimini alıp "Şimdi düşündüm de, hani şu dışarı siparişlerinizde kullandığınız plastik kaplar var ya, onların içinde biraz pilav, biraz tavuk, biraz fasulye koyarsın, bende ederini sana veririm, hatıra istiyorsan biraz da fazla veririm, kimseyi rahatsız etmeden bi çallığın dibinde pilavımı yerim." diyor. "İftara beş dakika var, ya iftarda yersin, ya da sana pilav yok." Onun gözlerinin son sözleri bu oluyor. Benim gözlerim ise iftara beklemenin en az yirmi dakika süreceğinin farkında, zira en son ben geldiğim için tahminen pilavı en son bana verecekler. Gözlerimiz birbirinden ayrılıyor, ben yorulmuş ve aç bir maceracı olarak yoluma devam ediyorum.

Güzel ses sistemine sahip olan arkadaşımın evine çok yakınım, onlar yemeklerini yemişlerdi, benimde dışarda yememi istemişlerdi, tüm yolculuk bunun yüzündendi, ama ben başaramadım. Evin yakınında bir tane cami var, caminin içine iftar çadırı kurmuşlar. Gözlerim parlıyor, neden olması? Etrafı kolaçan ediyorum, herkes yemeklerini yemiştir tatlılarını bile lüpetmişler, keyifle sigara içenler var, iftar geçeli onbeş dakika olmuş, Açıkçası iftar çadırına iftar geçtikten sonra gıdilir mi bilemiyorum. Hani bir şekilde geç kalıp orucumu açamamış olabilirim, ama ülkemizde iftara herkes çok dikkat ediyor, işlerinden erken falan çıkıyorlar, kimsenin bu bahaneme inanacağını sanmıyorum. Aslında belki de kafamda bu kadar büyütmemem gerekir, gidip bir tabak yemek istesem verirler, ama kalabalığın içinde tek başıma yemek istemiyorum, bu kalabalığın içinde yalnız olduğunu hissetmekten çok daha kötü, gerçi emin değilim, kalabalığın içinde hiç yalnız gibi hissetmedim çünkü ben. En azından o ana kadar. İftar çadırında doymuş insanlar, ve karşılarında aç olarak duran ben. Nefis bir kalabalık içinde yalnızlık olur bundan, şimdi farkettim.

KIRMIZI KOLTUKLAR

FEYHAN GÜVER

Bazı eşyalar hayatımda önemli yer tutarlar...

Bizim evimize gelen kırmızı koltukların önemini, hem evimize hem de köye giren ilk koltuklar olmasıydı...

O zamanların herkesin evinde benim hala çok sevdiğim divanlar ya da sofalar vardı...

Annemin misafir odası divanlarıysa bütün köyde meşhurdur... Süt mavi ketenden, üzerinde belli belirsiz minik sarı çiçekleri olan divan örtülerinin özenle ütülenmiş pileleri gelenlerde hayranlık uyandırırdu... Fakaaat...

Meş'um bir temmuz gecesi... Bu ölümlü odanın iki davetsiz misafiri annemi perişan etmişti.

O sabah annemin çaresiz sesiyle uyanmış tık...

Annem misafir odasının kapısını açınca bu iki şaşkın misafiri gözgöze gelmişti. Üstelik annemin özenle yıkayıp ütülediği örtülerine izlerini bırakmışlardı...

Annemin sığılığıyla korkan hayvanlar olayı daha da vahimleştirmişti...

Gündüz bir şekilde odaya giren tavuklar kapının kapanmasıyla odada kapalı kalmış ve geceyi şeref konukları olarak misafir odasında geçirmişlerdi...

Kırmızı koltuklar o olaydan ne kadar sonra alındı hatırlamıyorum ama koltukların geldiği günü hatırlıyorum... Kamyondan ilk önce kırmızı puf inmişti...

Daha sonra koltuklar, büfe ve sehpa lar indi kamyondan.

Ev bir süre görücü akinına uğradı...

Yandaki fotoğraf işte o kırmızı koltuklu odada çekildi... Fotoğrafa bakınca bi de şey aklıma geldi... Annem bana hep "kızım yemek ye biraz, bak suratın kaşık kadar kaldı" dedi... Hakkaten de benim surat yemek kaşığından halliceymiş...

O kırmızı koltukları çok uzun yıllar kullandık... Ben İstanbul'a taşınırken onları da yanıma aldım.

Sonra o evden taşınırken bir arkadaşına verdim... O da uzun süre terasında kullandı... Evine son gittiğinde yoktular... Soramadım... Umarım şimdi cennettedirler...

ÖRÜMCEK HİSLERİ

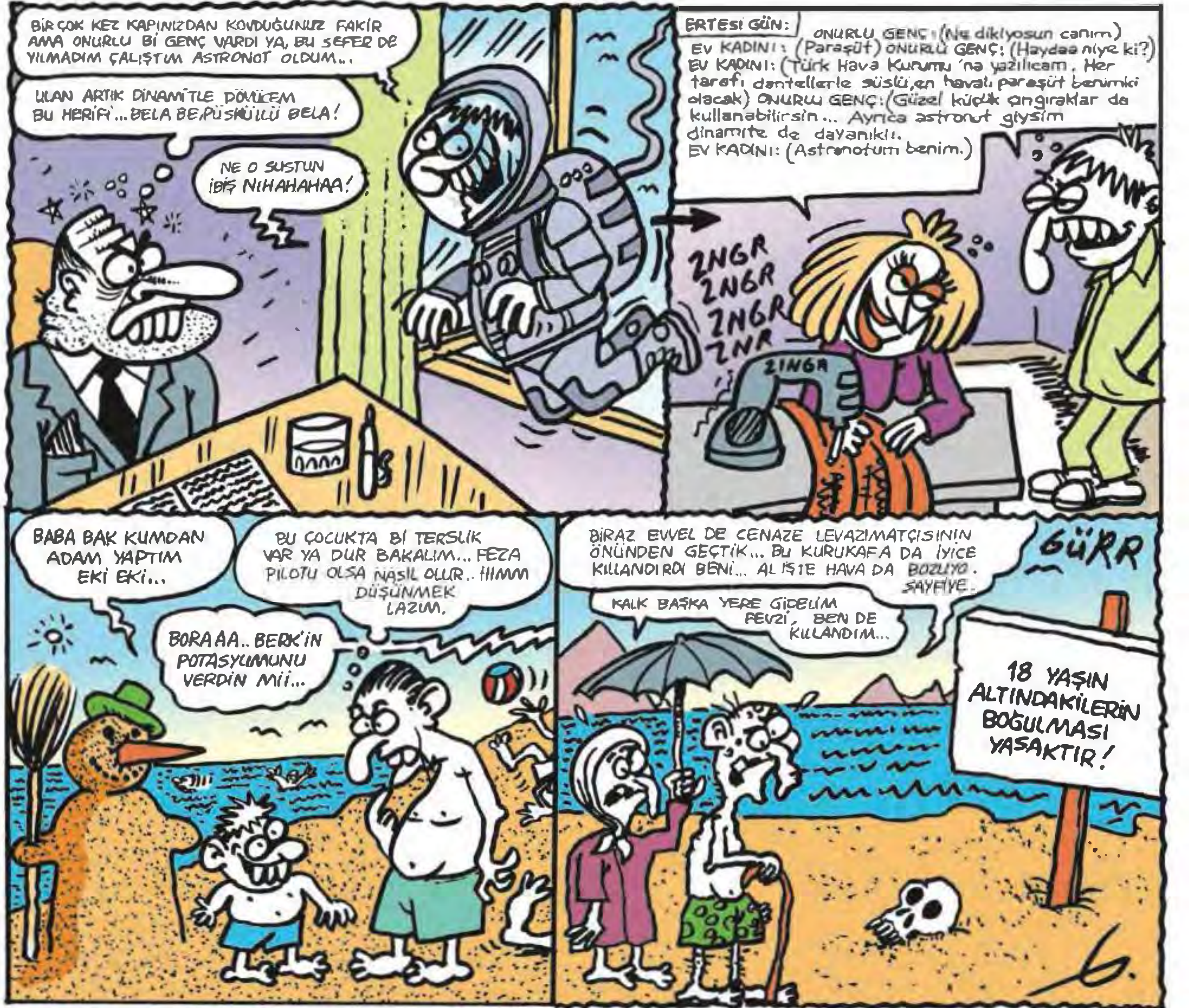

Bu Köşe Kızlar Köşesi

CENAZE AKIN

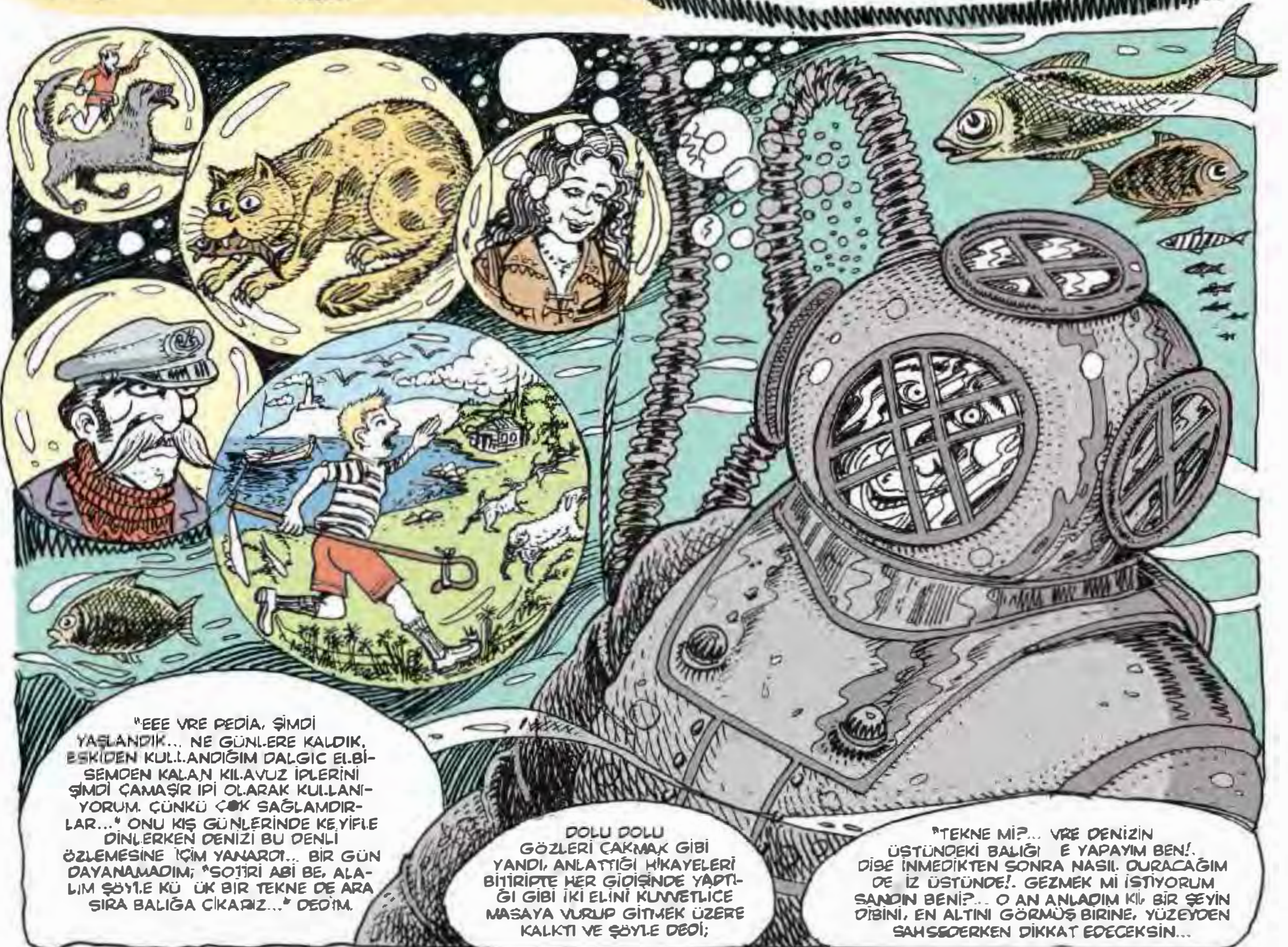

İMROZLU BARBA SOTİRİ 25 SENE ÖNCE SÜNGERCİLİĞİ BIRAKTIĞI HALDE HÂLÂ RÜYASINDA DENİZLERİN DİBİNİ GÖRÜYOR. GEÇENLERDE YİNE ÇOŞ KUYLA ANLATIYORDU: "VRE PEDİA" YİNE DENİZİN ALTINDA SÜNGERDEYDİM. GECE BOYUNCA ÖNÜMDEN BALIKLAR GEÇTİ, ORFOZLAR, KARAGÖZLER, KLİMLİKLERDE VATOSLAR... BİR BÜYÜK KARAGÖZ SÜRÜSÜ GEÇTİ, TAM ONLARA DOĞRULTTUM ZİPKİNİ, FAKAT O DA NE? KOCA BİR ORFOZ BELİRDİ DİĞER YANDA! HEYEM ELİM ONA KAYDI. BÜYÜLEYİYDİ, YİNE MİLLERİMDEYDİ ORFOZ..."

"9 YAŞIMDA KNUP KAYASININ (ŞİMDİLERDE PERİ MAĞARASI DERLER) ÜSTÜNDE HÜNGÜR HÜNGÜR AĞI ADIĞIMI BİLİRİM. BABAM BAŞKA BİR HAYVANCİYA ÇOBAN OLARAK VERMİŞTİ BENİ 15 LİRA AYLIKLA... 5 SENE ÇOBANLIK YAPTIKTAN SONRA 14 YAŞIMDA DENİZE KAÇTIM. SÜNGERÇİ OLDUM. SENELERCE DENİZLERİN DİBİNİ DOLAŞTIM DURDUM. DENİZİN ALTINDA GÖRMEYİĞİM YER KALMADI. KARIMIN DOĞUM HABERİNİ BİLE DENİZ DİBİNDE SÜNGERDEYKEN ALDIM..."

"VRE PEDİA, SÜNGERCİLİK HAYATIMDA DENİZLERİN ALTINDA İKİ YERİ ÖLSEM BİLE UNUTAMAM... BİRİNCİSİ; LADOKSERA DEDİĞİMİZ YER. ZARAFİ TAŞ DİYE BİLİNİR. SEMADİREK ADASININ ENES'E DOĞRU 9 MİL AÇIKLARINDA BİR KAYALIKTIR. ŞİMDİLERDE FENER YAPILAR ORAYA, ESKİDEN YOKTU. İŞTE BURASI PEDİA, BEN BALIK BAĞÇESİ DERDİM BURAYA, ORFOZ KAHVESİ DE DERDİM. BİR GÖRSEN... ÜSTÜ DENİZDEN BİR KARİŞ AŞAĞIDADIR. GAH GÖRÜLÜR, GAH GÖRÜLMÜZ... İKİNCİSİ; SAROSİTA ÜÇ MİNARE DENİLEN YERDİR. DENİZİN 18 METRE ALTINDA ÜÇ KAYALIKTIR BU. DOYAMAZSIN BURALARA GÜZELLİĞİNDEN VURGUN YERSİN..."

"EEE VRE PEDİA, ŞİMDİ YAŞLANDIK... NE GÜNLERE KALDIK, ESKİDEN KULLANDIĞIM DALGIC ELBİSEMDEN KALAN KILAVUZ İPİNİ ŞİMDİ ÇAMAŞIR İPİ OLARAK KULLANIYORUM. ÇÜNKÜ ÇOK SAĞLAMDIRLAR..." ONU KİŞ GÜNLERİNDE KEYİFLE DİNLERKEN DENİZİ BU DENLİ ÖZLEMESİNE İÇİM YANARDI... BİR GÜN DAYANAMADIM; "SOTİRİ ABİ BE, ALALIM ŞÖYLE KÜÜK BİR TEKNE DE ARA SİRA BALIĞA ÇIKARIZ..." DEDİM.

DOLU DOLU GÖZLERİ ÇAKMAK GİBİ YANDI, ANLATTIĞI HİKAYELERİ BİTİRİPTE HER GİDİŞİNDE YAPTIĞI GİBİ İKİ ELİNİ KUNNETLİCE MASAYA VURUP GİTMİK ÜZERE KALKTI VE ŞÖYLE DEDİ;

"TEKNE Mİ?... VRE DENİZİN ÜSTÜNDEKİ BALIĞI E YAPAYIM BEN! DİSE İNMEYİKTEN SONRA NASIL DURACAĞIM DE İZ ÜSTÜNDE! GEZMEK Mİ İSTİYORUM SANDI BENİ?... O AN ANLADIM Kİ, BİR ŞEYİN DİBİNİ, EN ALTINI GÖRMÜŞ BİRİNE, YÜZEYEN SAHŞERKEN DİKKAT EDECEKSİN..."

HAYATIN ANLAMINI ANLAMAMAYI ANLAMAK

HIKAYELER ADASI (1)

Mizah, daha doğrusu benim için mizah, gülmeyle ağlamanın tam ortasıdır. Bu ortadan yanlara kayıldığında, insan ya sızlanır, sinirle suratını ekşitir ya da altı boş gülücüklerle, gidip gelen kesik kahkahalarla eğlenmeye gayret eder. Ama, ama insanı tam ortada yakalarsanız donar kalır. Çok kısa bir andır bu. Ne gülebilir ne de ağlama duygusuna kapılır. Onu bu duruma, bu hale getiren şeyi bir kenara bırakır, kendi kendine kalır. Bir karar vermelidir. Sonra kendini de bırakır, hiçkırık hiçkırık gülmeyi seçer. İşte bu gülme dolu dolu bir gülmedir. Derin ve sınırsız bir denizde yüzmek gibidir dev dalgalar arasında...

Dalgalar, dalgalar, biri gider biri gelir. Vurduğu yeri onbinlerce yılın gözüyle bile görülmeyecek yavaşlıkta eritir, değiştirir. Hele bu bir adaysa bu dalgalar dört bir yandan yalaya yalaya eritir, yutar taş, toprağı... Dört Bin yıl önce Santorini adasındaki volkanın patlamasıyla oluşan bir dalga, sadece bir dalga, Girit adasına vurdu ve herşeyi bir anda sılıp süpürdü, yerle bir etti. Sadece bir dalga... Ve bu insanlar ondan sonra anladılar ki, bu hayat bizle dalga geçiyor. Tüm ciddiyetle var ama bir anda da yok. Bir yandan çok ciddi, diğer yandan da çok komik. D halde yaşamak için de bunun tam ortası bulunmalıydı. Öyle bir gülünmeliydi ki, anlamayanlar ağlamak sansın. Biri bir şarkı yaptı, kayıta, dalgaların ritminde söylenmek için. Üç geri, bir ilerli, dediler ki kosmee pseftilli...*

İşte bu şarkının ne demek istediğini bilen bir kulak bir gün dalgaların kayalara çok sert vurduğu böyle bir adaya geldi. Kulağın elleri ayakları, çok küçük olmasına rağmen ağzı, gözleri, bütün uzuvları tamdı ve tam da dilin istediği şeydi... Yıkık evlere, devrilmiş ağaçlara, terk edilmiş boş köylere, dalgaların erittiği kayalara baktı. Ertesi gün bir daha baktı. Adanın yüksekteki en güzel köyündeki bir yamaça çıktı ve başı boş gezen keçilerin

arasında bu şarkıyı dinledi. Kargaların bu kadar güzel uçtuğunu ilk kez fark ediyordu. Sonra yürüyerek yıkık evlerin arasından köye girdi. Meydan denemeyecek küçüklükte bir meydanla karşılaştı. Tam karşıda bir kahve vardı. Sol taraftaki bir dut ağacının dibinde oturmuş yaşlı adamı farketti. Yaşlı adam karşıdaki tepelerin eteklerindeki belli belirsiz görünen eski taş ocağına dikmiş gözlerini öylece bakıyordu. Baktığı tepedeki keçiler, koyunlar kımıldayan noktalar gibi görünüyordu ve rüzgar ara sıra kesik kesik seslerini getiriyordu. Öyle bir sessizlik vardı ki, rüzgar onların sesini getiriyor muydu, yoksa götürüyor muydu belli değildi...

Kulak dut ağacının dibindeki yaşlı adama selam verdi ve o da ona selam verdi. Rüzgardan başka bir şey duymanın sevinciyle yaşlı adamın yanına oturdu ve onun gibi eski taş ocağına bakmaya koyuldu. Yaşlı adam ekalliyete mahsus şivesiyle başladı anlatmaya; "Eeeeyhhh vre, o ocaktan geldi bu taşlar, demir taşır, serttir, sideropetra..." Kafasını çevirip yan taraftaki yarı yıkık evin duvarını işaret etti gözüyle; "Şu sarı olanlara da yumuşak taş derler, malakopetra... Grigor, Angeli, Dimitri İçerden örerken Vasil Usta tek başına dışardan örüyordu, taşları bağlıyordu. İyi ustaydı Vasil, iyi usta..." Kulak kabartmış dikkatle dinliyordu kulak. Kösedeki harap, güzel evi gösterdi ve usulca sordu; "Bu ev kimin?" Sürekli sigara içen yaşlı adam cevap verdi, "Kimin olacak, zamanındır ..." Kulak bu söz karşısında dondu kaldı. Bir tepedeki eski taş ocağına bir de harap eve baktı. Dünya Güneş'ten koptuğu zaman soğuyan lavlar taşla dönüşmüş, Altı Milyar yıllık sert taşlar, İki Yüz yıllık taş duvarlı eve dönüşmüştü, belki Bin yıl sonra da dalgalar, sular bu taşları toprağa, kuma dönüştürecek, tabii ki, o ev yalnızca zamanındı ve zamana aitti. Kulak bunları düşünürken diğeri bir sigara daha yaktı ve bir tane daha. Yaşlı adam, pilli, küçük radyosunun az sayıdaki kanallarında aradığı frekansı net ve cızırtısız bulmuş gibi kulağın çoğu zaman dinlediği şeyler üzerinde konuşuyordu. Belki kulak her zaman bunları düşündüğü için karşısındaki ne derse desin kendi düşüncesine yakın buluyordu. Belki yaşlı adam o an kiremit deseydi, bundan bile bir anlam çıkarmaya çalışacaktı...

Hava kararmak üzereydi, keçi ve koyun sesleri iyice silleşmeye başladı. Rüzgar artık kendi sesinden başka bir ses istemiyordu. O sırada yaşlı adam ve kulağın oturdukları yerde dut ağacının önünde atlı bir adam belirdi. Elinde birkaç kalıp peynir vardı ve hareketleri çok tuhaftı. Birden yaşlı adamla münakaşa etmeye başladılar. Atlı adam hiddetle bağırıyordu, öyle ki rüzgarın sesini bile bastırıyordu.

Konuştukları dilli henüz bilmediği için ne dediklerini anlamıyordu kulak. Herhalde peynir yüzünden yüzünden kavga ediyorlardı. Yaşlı adam da hiç altta kalmıyordu. Kulak biraz evvel bilgece laflar eden adamın şimdi peynir yüzünden kavga etmesine çok şaşırmıştı. Bunda hiçbir mânâ duymadı. Köyde Dört-Beş kişinin yaşadığını öğrenince şaşkınlığı daha da arttı. Bu kadar az kişi nlye birbirleriyle kavga ediyorlardı ki? Atlı adam hışımla döndü ve gitmeye başladı. Kûfûrler savurarak giderken elindeki peynirleri çallara fırlattı ve gözden kayboldu. Yaşlı adamsa gülümsüyordu. Onu gülümsüyor görünce kulak karşıdaki sağlam beyaz binayı gösterip orasının ne olduğunu sordu ve "Kahveydi" cevabını işitti.

Kahvehane iki katlıydı. Büyük çift kanatlı kapısı olan bir tek girişi vardı. Başka bir taraftan giriş ya da çıkış yoktu. Alt ve üst katta dörder veya beşer tane küçük pencere vardı. Güzel ve şirin bir binaydı. Yaşlı adamı birden yine "Eeeeyhhh" diye söze girdi, "Vaktiyle bir Barba Yorgo var idi. Birgün bu kahvede, içerde şu pencerenin orda oturuyordu. Biri sordu, dedi ki; -Barba Yorgo bunca yıldır yaşıyorsun, e söyle vre bu hayattan ne anladın?. Barba Yorgo durdu, uzun uzun bir sağına, bir soluna baktı, sonra da; -Eee vre şu kapıdan girdim, şu pencereden çıkıyorum, hiçbir şey anlamadım, dedi ve oracıkta öldü..." diye bitirdi bu kısa ama binlerce kilometre derinlikteki hikayeyi. Kulak öylece kalakalmıştı, içinden çin çin çinliyordu ve uyuytuğunu hissetti tüm duyularının. Rüzgar da uğulduyordu kulağının içinde. Ömründe hiç böyle bir hikaye işitmemişti. Niye pencere, niye?... Sonra kahve binasına baktı ve anladı. Başka bir çıkışı yoktu ki... Ancak böyle bir örnek verebilirdi. Aynı soruyu, iki kapılı başka bir yerde sorsalar; "Şu kapıdan girdim, şu kapıdan çıkıyorum" derdi ama o anda kahvenin giriş ve çıkışları böylesi bir mecaza uymuyordu. O son anında bunu düşünmesi, hayatın hiçbir şey anlamamasından çok çok daha mânalıydı. Kulak ne diyeceğini billemiyordu. Tüm yüreğiyle

dinlemek istiyordu. Sonra bağıra bağıra söylenilmiş haliyle binlerce defa o şarkıyı dinlemek istiyordu; "Kosmee Pseftilli"*

Yaşlı adama buraya yerleşmek, burda bir evin ışığını yakmak, bir şarkı duymak istediğini söyledi. Yaşlı adam ona, "Hayde ver siltir git, masal anlatma bana" dedi. Kulak ona hak verdi ve yine de bir iç huzuruyla yamaçtan aşağıya indirdi, gitti. Bu hikayeyi de hep yanında taşıdı, ne de olsa o bir kulaktı...

Yıllar sonra dağlar arasında uzak bir şehire gitmesi ve orada bir müddet kalması gerekmişti. Burda da benzeri bir öykü dinledi. O yarede yaşayan biri varmış ve bu adama; "Mustafa Amca nasılsın, iyi misin?" diye her soruklarında düşünür düşünür; "İyiyim, iyiyim de yahu ben bu hayattan bir şey anlamadım..." diye cevap verirmiş. "Ne yapıyorsun?" denince de "Hililç emaneti gezdiriyorum..." dermiş. Ne zaman sorsalar hep aynı cevapları verirmiş. İnsanlar da ona artık hal, hatır sormayı bırakmışlar. Bunu duyduğunda kulak, bu kez iki etti diye düşündü ve hayatta ne yapılırsa yapılsın, bir noktada bir anlamamazlığın olduğunu gayet net anladı. O halde bir an önce dönüp o adaya yerleşmek ve o anlamamayı anlamaya devam etmek istiyordu...

Döndü ve yaşlı adamı dut ağacının dibinde aynı yerde oturur buldu. Yine eski taş ocağına bakıyordu. Sağlığının kötüye gitmesine rağmen sigaranın birini söndürüp birini yakıyordu. Bu arada koyunların ağıltan sigara izmariti yediklerine de ilk kez burada tanık olmuştu kulak...

Daha sonra zamanın olan yıkık evlerden birini satın aldı. Evin sadece Dört duvarı vardı. Fakat bu duvarları tepedeki eski taş ocağından getirilen sideropetra, demir taşla iyi ustalar örmüştü. Kulak evini onarmaya başladı taşları tek tek dinleyerek...

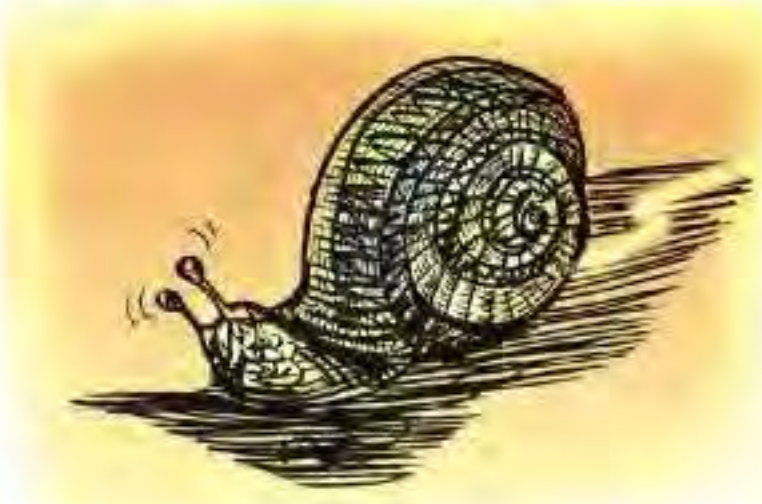
Birgün dut ağacının dibinde otururlarken yaşlı adamı karşıda uzarılan düz yolu ve kulağın evine sapan soldaki yolu göstererek, "Herkes gider kendi yolunu bulur. Bak gördün mü, dümdüz yol, gittin mi gidersin ama virağı döndün mü orada kalırsın!" dedi. Acaba ne demek istemişti? Oysa kulak onu gördüğü için o virağı dönmüştü. Bir an içine bir şüphe düştü, daha sonra içinden "Ne farkederek ki, nasıl olsa sonunda hiçbir şey anlamayacağız. Ben zaten bunu dinlemek için buradayım ve bunun da yeri burası..." diye bir ses duydu. Gitmenin mânâsı başkaydı onun için. O durduğu yerde, bir şarkının içinde çok uzaklara gidebiliyordu zaten. O bir kulaktı. Dünya içinde dünyalar, rüya içinde rüyalar vardı...

* Yalan Dünya

GÜMÜŞ YOLCULUK

Bir şeyi milyon kere milyon defa küçültürsen ve senin için bir önemi varsa gitmişsin demektir...

Yağmurlu bir günün sonrası, güneşte parıl parıl parlıyordu bir salyangozun arkasında bıraktığı gümüş renkteki izler. Çok kısa gibi görünen bu yolculuk aslında çok uzun ve maceralarla doluydu. Eğer bir yürümeye başlarsan iki-üç adımda biteceğini sanırsın ve daha sonra salyangoz kabuğunun bir noktaya dönen kıvrımlarında kaybolur gidersin. Bu düşüncelerle bir süre baktı kulak ama takip etmedi salyangozu. Koşarak dik yamaçtan aşağı indi. Yıkık değirmenleri geçti ve kayaların arasından sahile indi. Uçurumdan düşmüş bir koyun ölüsünün başında uçuşan martıları gördü. Ada olduğu için burda koyunlar, keçiler akşamları bir ağıla kapatılmıyor, başı boş geziyorlardı. Koyunların üzerine sürülmüş boyayla herkes kendi koyununu biliyordu. Koyunlar da kayalıklarda, dağlarda, tepelerde geze geze yabanileşmişlerdi. Kayadan kayaya atlayabiliyor, yamaçlarda çok hızlı koşabiliyorlardı. Tabii bazen de uçurumlardan düştükleri oluyordu...

Kulağın geldiğini gören kumsala konmuş bir martı sürüsü havalanınca diğer koyunlar da ürkererek panik halinde hızla kaçmaya başladılar. Kumsala vuran dalgaların arasından sahile boyunca çılgıncasına koşuyorlardı. Dalgalar hafif hafif sahili yalıyordu ve dalga gelince bazıları suyun içinde kalıyor fakat yine de su sıçrata sıçrata koşmaya devam ediyorlardı. Dalgalar, martılar ve denizde koşan koyunlar, kulak tıpkı salyangozun arkasında bıraktığı, güneşte parılayan izler gibi kısa görünen, aslında çok uzun olan bir hikayenin peşine takılıp bu ilginç adaya gelmişti ve hiçbir şey anlamamayı yavaş yavaş anlamaya başlamıştı...

Aynı gün öğleden sonra evin onarımı için gerekli malzemeler almaya kasabaya indi. Köydeki dört-beş kişiden başka insanlarla karşılaştı ve duydu ki, bu adada herkesin ama herkesin bir hikayesi var. Kime sorulursa hemen anlatıyordu hikayesini. Mesela bir lokantada yemek yerken lokantacının kendi ağzından hikayesini dinliyorsunuz. Kahve içmeye gittiyseniz bu kez kahveci anlatıyordu. Duvarcı, taşçı, bakkal, manav, kim varsa bir de hikayesi var demektir. Genci, yaşlısı bütün adalı halkının nasıl hikayesi olabilirdi anlayamıyorlardı. Bir gecede karar verip gelenler, bir gecede çok uzaklara gidenler... Bir gece çok uzak bir yerde rüyasına ak sakallı

HIKAYELER ADASI (2)

yerleşmesi ve mütevazı bir yaşamı tercih etmesi. Tüm dünyayı dolaşmış bir gemicinin son liman olarak burda demir atması, acısıyla, komiğiyle bir sürü birbirinden ilginç hikaye... Bir tanesini dinleyerek bu adaya gelmiş ve binlerce hikayeye karşılaştı kulak. "Eğer bir hikayesi yoksa utanır insan bu adada" diye düşündü... Zira kendisinin hiçbir hikayesi yoktu. Çünkü o bir kulaktı, sadece dinleyebilirdi. Hayatı boyunca dinlemişti ve dinlediği şeyleri başkalarına duyurarak az da olsa geçimini böyle kazanmıştı. Herkes varoluşla ilgilenip varoluşu düşünürken o sürekli yokoluşu düşünmüştü. Ona göre yokluk o kadar büyüktü ki, bunun görünen bir parçasına insanlar varlık diyorlardı... Zaman ile yokluştaki müthiş bir uyum içinde hep yeni bir şeyler çıkarıyorlardı ortaya. Bu uyumu bozmamak için hep temkinli davranmış, hep kıydan girmişti kulak... Varolanla ilişkisini hep sınırlı tutmuştu. Bu yüzden de pek bir şey yapmamıştı denilse daha doğrudu. Üstelik gerçek mânâda yalnızdı. Sonuçta tüm bunlar bir hikaye sayılmazdı ve kimseye anlatılamazdı. Belki bu adada kendi hikayesini bulacaktı kulak. O gün akşam yattığında bütün hikayeleri dikkatle dinlemeye karar verdi. Hoş, böyle karar vermese de özü itibarıyla zaten dinleyecekti...

Bu arada evinin onarımı sürüyordu ve türlü zorluklarla karşılaşıyordu. Her zaman dut ağacının dibinde oturan yaşlı adamsa onu bu zorluklar içinde görünce "Eeyyyy, ehi ehi ehi" diye gülüyordu. Birgün yaşlı adam, kulağın evinin beyaz kağıt üzerine çizilmiş planına bakmak istedi. Planın üstüne parmağını uzatıp "Burası ne?" diye sordu. "Mutlak" dedi kulak. Yine sordu, "E peki burası ne olacak vre?" "Çalışma odası..." "Eyh peki ya burası ne?" dedi yaşlı adam

son olarak... "Orası da yatak odası" diye yanıtladı kulak. Yaşlı adam "Vre hani nerde kadın?. Kadın olmadan yatak odası yapılır mı? Ehi ehi ehi ehi" diyerek derinden bir gülüşle ekledi, "Vre önce kadın bul sonra yatak odasını yap. Önce yatak odasını yaparsan bir daha kadın bulamazsın hayatında..." Kulak önce buna bozuldu, duyduklarına inanmadı ama daha sonra düşününce kendisine de komik geldi, o da güldü. Üstelik yaşlı adamın yıllar sonra bu konuda haklı çıkacağını bilmiyordu henüz...

Evinin ahşap kısımları için tepedeki diğer bir köye eski bir marangoz ustayı aramaya gittiğinde, yaşlı ustanın felç geçirdiğini, elinin kolunun tutmaz durumda olduğunu, artık çalışmadığını işitince çok üzüldü. Marangoz ustayı bulamadı ama bu köyde bir hikaye buldu ve oracıkta dinledi...

Vaktiyle... Vaktiyle denir, çünkü bu hikayelerde zaman olmaz. İşte böyle bir vakitler Aynoroz Manastırlarından bir keşiş, papaz olarak bu adaya gönderilmiş. Aynoroz Manastırlarında binbir çileyle yetişmiş, dünya işlerinden elini eteğini çekmiş bu keşiş papaz köylerden birinin civarındaki bir manastırda görevini yapmaya başlamış. Gecelerini gündüzünü dua ile geçirmekteymiş. Yüzünü gökyüzüne çevirmiş bir halde gözü bir şey görmüyormuş. Adamcağız günlerini böyle geçiriyormuş ama ada bu, rahat bırakır mı adamı?...

Birgün tepedeki bir köyün en güzel kızına aşık olmuş. Kız o kadar güzelmış ki, keşişin göklere bakan yüzünü yere doğru çevirmiş. İlahi aşkla yanarken bir de kızın güzelliğine vurulmuş, yüreği iki taraftan kavrulmaya başlamış. Manastırlardan gelme bir keşiş papaz olduğu için evlenmesi mümkün değilmiş, çünkü onlara evlenmek yasakmış. O da bakmış olacak gibi değil, papazlık yeminini bozmuş ve bu güzel kıza evlenmiş. Tepedeki o köyün ve dağın arka tarafında gözlerden uzak bir yere yerleşmiş. Çiftçilikle ve bağcılıkla uğraşmaya başlamış. O günden sonra bu adamcağızın adı **Pişman Papaz** olarak anılmış. Pişman Papaz aşağı, Pişman Papaz yukarı... Bu evlilikten çok çok güzel Altı tane kız çocukları dünyaya gelmiş. Daha doğrusu Altı tane başka hikaye doğmuş... Her güneş batımında Pişman Papaz'a çılgınca gülümsemiş adanın tüm martıları...

Kulak mutlu biten bu hikayeye tepedeki köyden bir solukta aşağı indi ve diğer hikayelere doğru yürüdü...

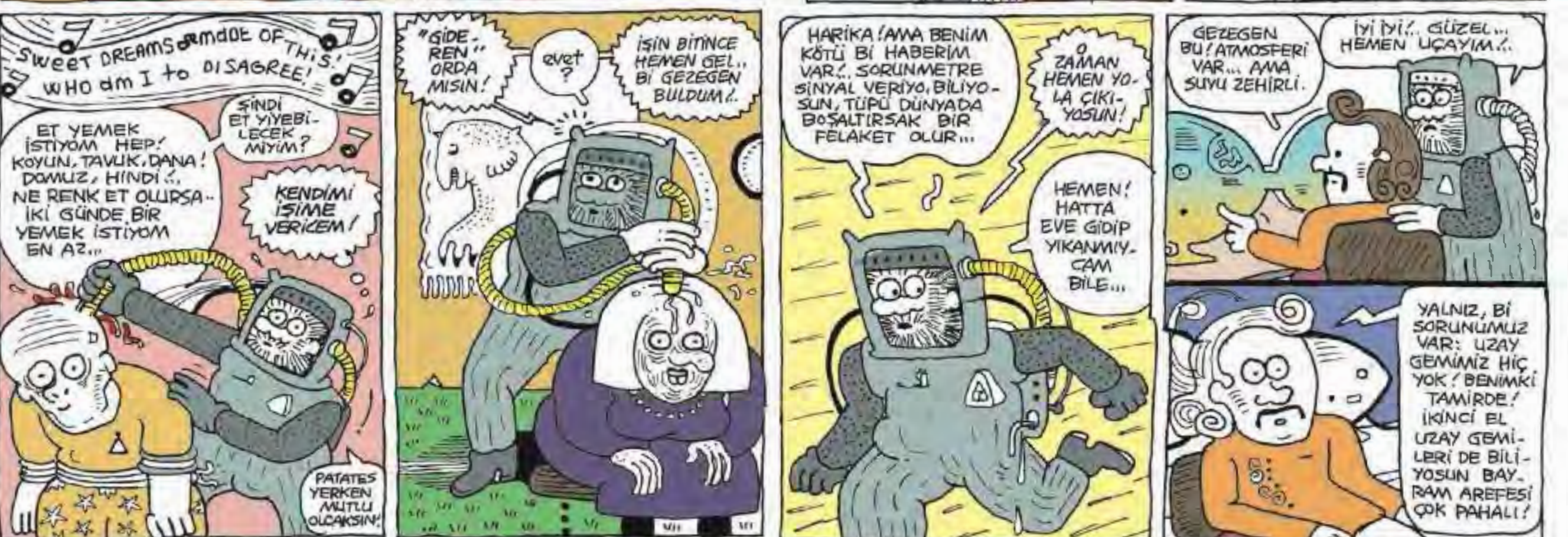
BİR ÖMÜRLÜK YAL.

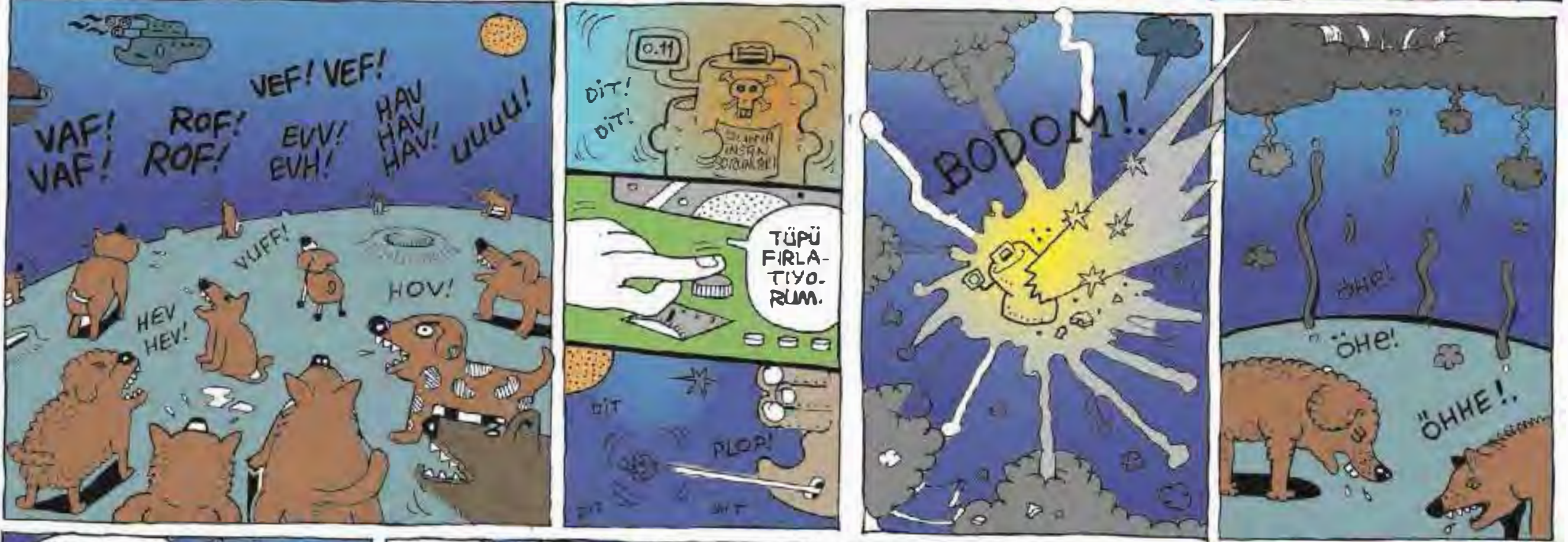
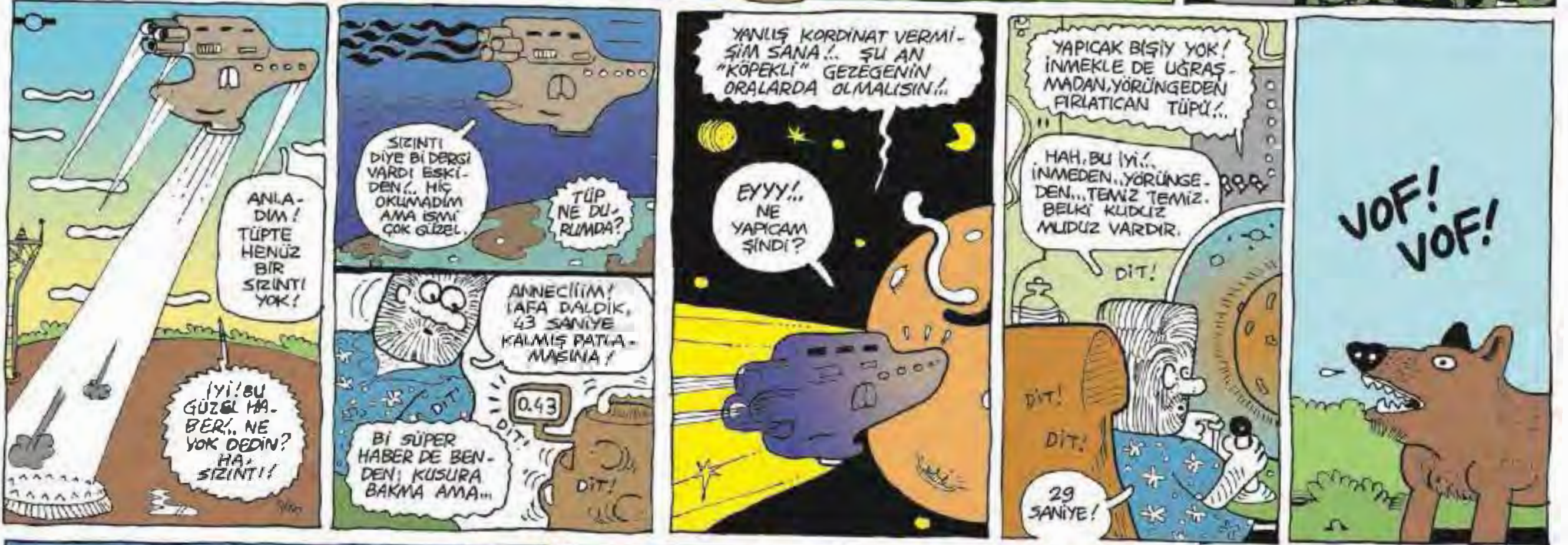
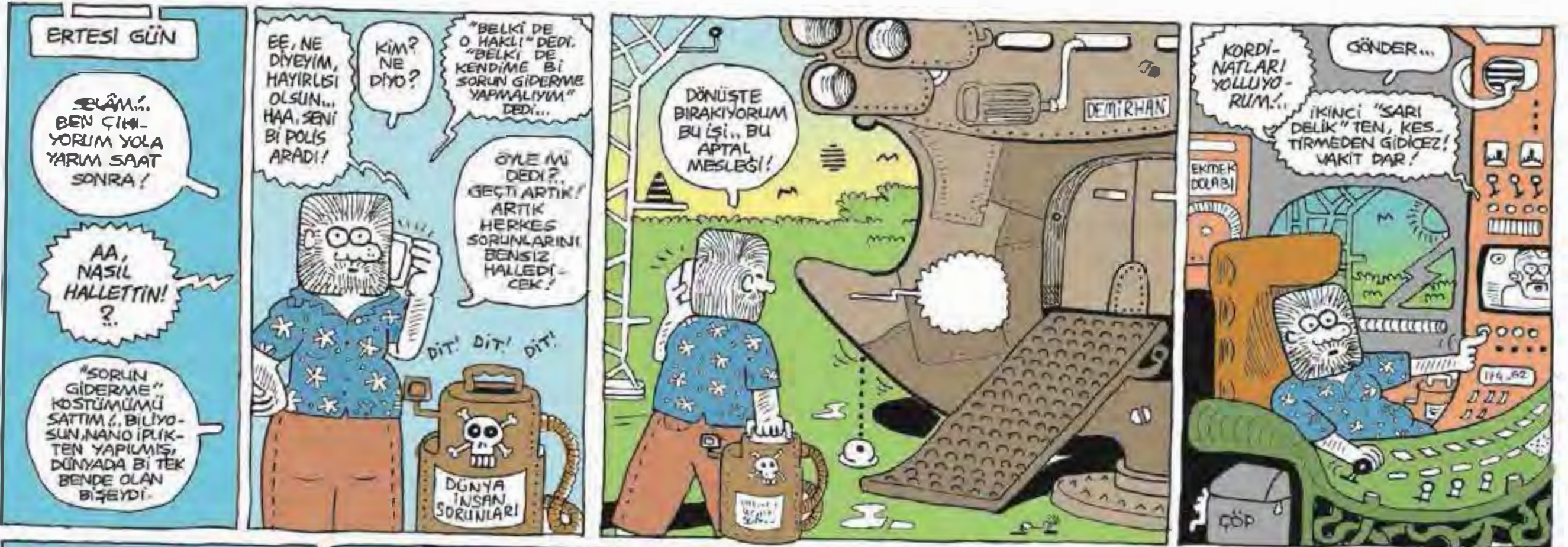
Gül Gökşuğül Yasafratçak

HAZLIK OTOMATİK PATLICAN

● Yaz herkes için farklı şeyler ifade eder. Sen için deniz, kumsal annen için çeyrek altın, kına, düğün.

● Küle bulanmış erik çekirdeği gördüğün an anla ki yaz gelmiş, kiraz çekirdeği gördüğünde yaz gidiyor demektir; hafta sonu denize gitmeli program yapmanın zamanıdır yani

● Doksanlarda çocuk olmuşlar kumsallarda çok fazla miktarda t.şak görmüş kişilerdir ve bence sırf bu nedenle bizim nesil çok az daha kırıktır. Allah cezası versin lastikleri gevşemiş slip mayo ve onun getirdiği güzel olmayan görüntüler!!

● Kumsalda gezerken ve kendini havalı sanırken marka gözlüğün ardından kızlara bakarken, ayak serçe parmağım ile yanındakinin arasına giren kumda söndürülmüş sigara izmariti seni kendine getirir. içeri çektiğin göbeğin dışa çıkar, gözlüğün burun bölgesinden kırılır; kumsal acımasızdır...

● Yaz gelmesi tatile gitmek, kumsalda uyumalar, hasır şemsiyenin arasından sızan güneş ışığını bir o gözü bir bu gözü kapayarak dans ettirmek. Tam o sırada adının "Apu" olduğunu söyleyen ve tüm sempatisini seni kolundan çektiştirken kaybeden animatörün seni havuz başına zor kullanarak götürmek istemesi, laftan anlamaması, zorlaması, itirmesi, çekmesi en son dayanamayıp diz kapağına tekme atmak, diğer Rus animatörlerin olaya müdahale etmesi, animatörler ve tatilciler arasında arbede çıkartmak, olayın en sonunda tatliya bağlanması ama tatilden kalan diğer 5 günün sürekli karşılaşılan animatörler yüzünden sinir harbi gibi geçmesi, olaylar!..

● Bir erkek için görsel beklentili şölen; kumsalda sırt üstü yatıp yanmak için bikini üstünün kopçasını, ipini çözen kızın görüntüsüdür. Erkek o an, "böcek gelse nasılda kaçacak, olmadı köpek gelsin de kalkıp koşsun lan yine

oimadı biri tutup kaldırsın be" şeklinde hayaller eşliğinde olasılık bilimini sorgular ve tabii bu arada faktörlü kremsiz vücudu keko gibi yanar. Erkek temiz yürekli ve anlık mucizeler bekleyen kıllı bir cimcimedir bazen...

● Yaz en çok askeri üzer. Bir arkadaşım anlatmıştı 45 derecede Antalya'da sahil gören bir kulübede nöbetçiymiş, birden sinirleri boşalmış hüngür hüngür ağlarken komutan ve yanında askerler nöbet değişimi için gelmiş. Durduramamış ağlamasını iki saat boyunca ağlamış en son gerçeği söylemiş tüm koğuştan ağlamış onla beraber.

● Belki başka ülkeler için kumsal; güneşlenmek, kitap okumak, kafa dinlemek, yüzmek, eğlenmek falan olabilir ama bize çağıştırdıkları; elbisesiyle denize giren teyzeler, kumsalda donsuz bir o yana bir buyana işeyip denize giren çocuk, rüzgarda uçup ne hikmetse yine birini öldüremeyen şemsiye, kuma gömülmüş ve arada üzerine basılan yaşlı adam ve yatana güneşlenene aldırmandan on bire on bir maç yapan koca koca adamlardır ama bence ve nedense böyleleri daha güzeldir...

● Çocukken bir arkadaşım durup dururken "ah şu Malta'nın kızları" demişti yaz nasıl başına vurduysa ne okuduysa ne izlediye. Kalan tüm yaz onunla dalga geçmiştik her şeye; "ah Malta'nın kızları" diyerek. Geçenlerde bir mesaj aldım o arkadaşımın yanında birkaç kız ile Malta'dan fotoğrafını yollamış; dedim "keşke ah şu Amerikan başkanları" deseymişsin. (Olacak o kadar tadında bitirmek)

● Yazın gelmesini en çok parmak arası terlik giyen erkekler yüzünden istemiyorum! Bence tabii bu maskülen bir şey ile çok estetik bir şey yan yana olmuyor gibi.

● Bu arada yaz tatilinden hemen sonra bir kızın telefonunu ondan hızlıca alıp resimlerine bakınız. Gitiğinin, gördüğünün, akrabasının, arkadaşının fotoğrafından çok ayağının elinin fotoğrafı olduğunu göreceksiniz.

● Yaz aşkı tatilini aylara yayanlara güzeldir. İki haftalık tatilinin altı gece yedi gününe parası yeten erkek ilk iki günü çabalar üçüncü günü kendini otuzbire verir ağacı; naz yapanlara takdimimdir birbirinizi üzme lan...

● Erkek için yaş aldıkça yaz tatili deniz, güneş, kumsal vs.. gibi şeyleri değil de yatmak, uyumak, yaymak gibi şeyleri çağırıştırmaya başlıyor.

● Kış yalnızlık, yaz kalabalık yalnızlık bu arada.

● Yazın onlarca kotunu bu defaki güzel olacak deyip şort yapan ama bir kez bile giymemiş insanlar olarak birleşelim çeşitli etkinlikler düzenleyelim...

● Üzüm bana göre yenilesi tek meyvedir. Bitince salkımı havai fişek gibi gözükür; bitişini kutlarmış gibi.

● Işıksız bir ortamda çimlere uzanıp saatlerce yıldızları izleme hayalimi bu yaz gerçekleştirdim. Nefis bir andı, sonra akrep söktü! Annemin ve karımın beni "ee öyle mal gibi yatarsan pis yere akrepte sokar kedi de tırmalar" diye çocuk gibi azarlama-sı da cabariydil! Aslında sonra düşündüm; hayatımın ve bence çoğu hayatların kısa özeti gibiydi. Ne zaman haz alarak bir şey yapsak sonu hep b.k.a sarıyor, çok güldük başımıza bir şey gelecek hadisesi.

● Bir yaz tatilinde ne yapacağını bilemeyen ergen bünyenin sahilde uzanmış yatan kıza tüm cesaretini toplayıp yaklaşması, yine ne diyeceğini bilemeyip "ellerin çok güzelmış" diyerek saçmalanması, kızın güzel elleriyle "nah" yapması, yeni cesareti toplamak için dört sene beklenmesi!

● Yabancı bir turist gördüğünde dayanılmaz bir şekilde küfür ederek dalga geçmek istemiş ama cesaret edememiş insanlar olarak birleşelim aynı anda zıplayıp deprem veya aynı zamanda bombalama atlayıp tsunami falan yapalım.

● Kulağına su kaçtığı için tek ayağında zıplayarak suyu çıkarmaya çalışan insan, an öyle hissediyorsun ama inan hiç seksi değilsin!

● Ne zaman açık hava çay bahçesine gitse üzerine serçe sıçan insanlar olarak birleşelim Facebook da grup olalım.

● Çocukken inşaat çukurda birikmiş yağmur suyu içinde kurbağa yavruları ile yüzmüş biri olarak beş yıldızlı otel havuzunda suya bombalama atlamak en doğal hakkım.

● İlk sivrisineği görüldüğünde garip bir mutluluk duygusu geliyor insana sanki açılan perdenden "ta ta ta" diye çıkıyor o ipine sinek ve diyor; "geldi yaz"...

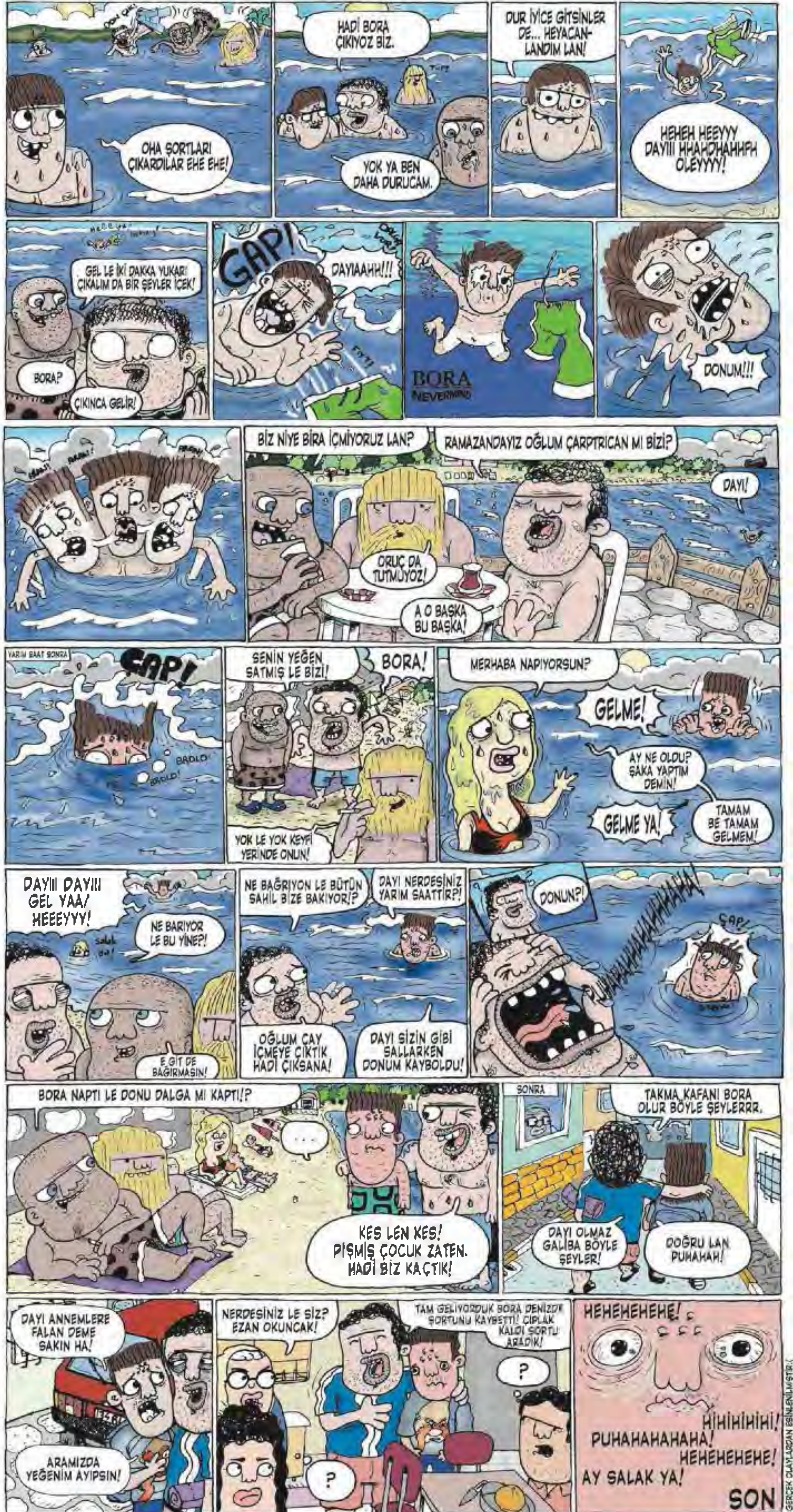
● Çocukken yazın geldiğini karpuzdan, kavundan anlamak şimdi ise bunu Serdar Ortaç, Demet Akalın'ın yaptığı singıllardan anlamak! Bunu fark ettikten sonra ne zaman Serdar Ortaç şarkısı duyulsa burna kavun, karpuz kokusu gelmesi Pavlov hesabı deneylere maruz kalmak, olaylar...

● Sırf Alman turistler için Kapikule sınır kapısı ve ilgili hava alanlarına "Slip mayo ile girilmesi kesinlikle yasaktır" tabelası asılması gerekliliğini kamuoyunun vicdanına sunuyorum buradan.

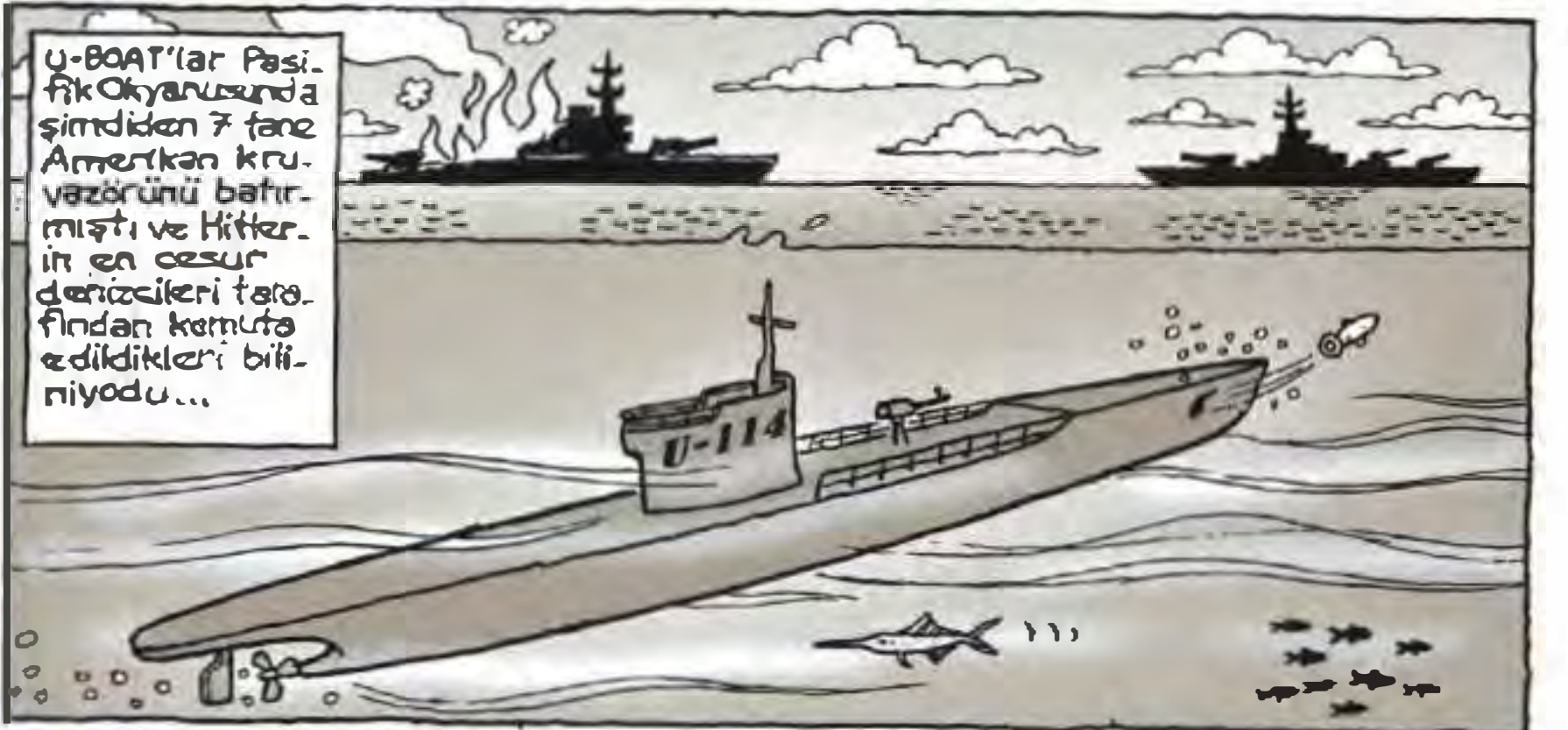
● iyi tatiller.

ALPER ÇELİK
@alpercelik@hozmali.com

U-BOAT

ERHAN CANDAN

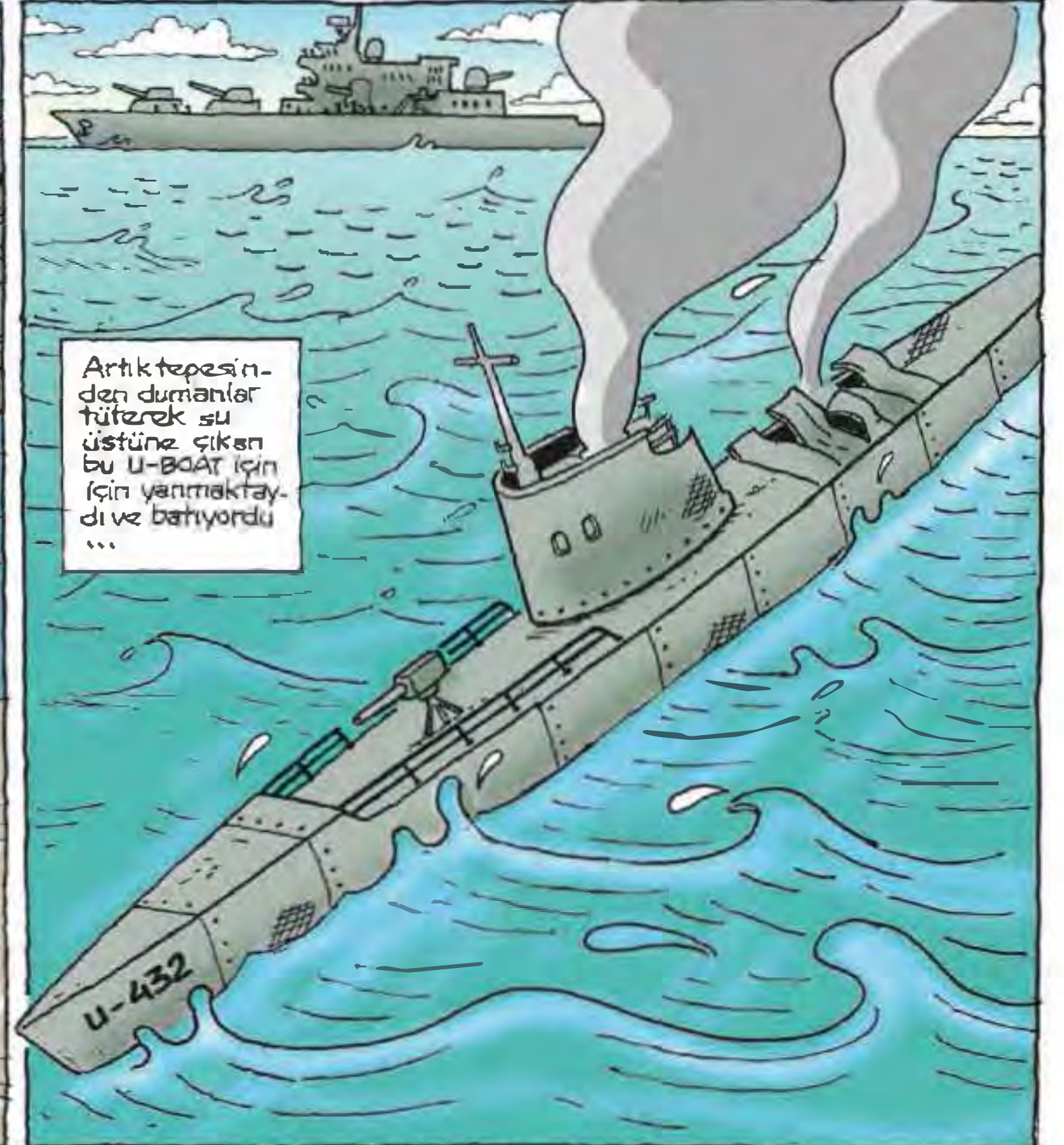
Ayrıca acımasızdılar. Asla esir almaz bir gemiyi batırdıktan sonra da tek bir askeri bile sağ bırakmazlardı...

Bu gerçeği bilmek izlediğimiz manzarayı insani değerlerden soyutlayıp daha bir izlenilebilir kılıyordu bizim için...

Bu denizaltıyı 6 saatlik amansız bir kovalamacanın sonunda vurmuştuk... Ve birçok dostumuzun başına gelen şimdi kendi başına gelmekteydi...

Kaptan görüldüğünde askerlerin de çoğu artık birbirlerine tutunarak tek bi gövde haline gelmeyi başarmıştı... Ve kaptanlarının aralarına katılmasını bekliyorlardı...

Fakat o oldukça ağır hareket ediyordu... Hatta sağe-bildiğim kadarıyla bi süre sadece durup olan biteni seyretti...

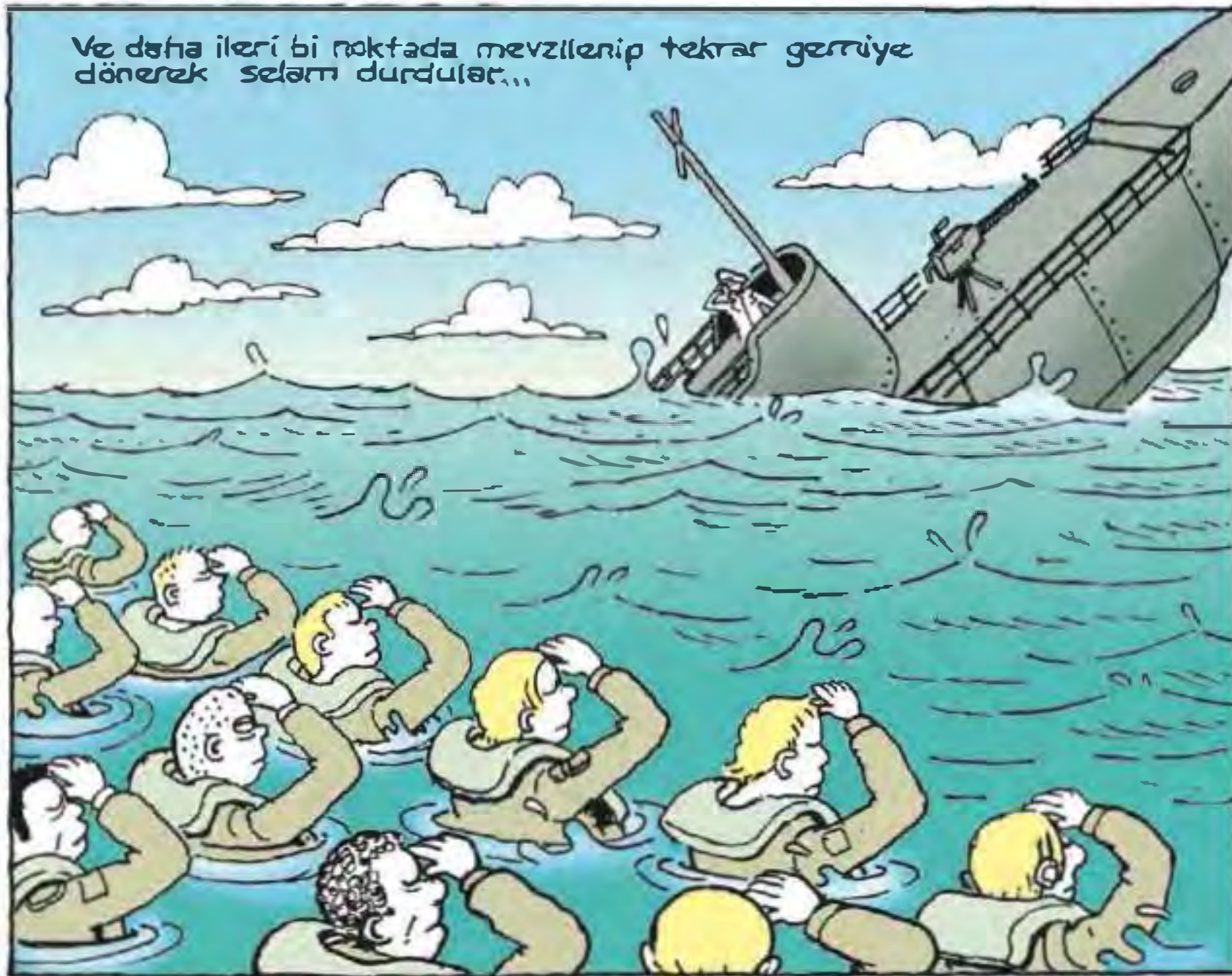
Sonra enteresan bi şekilde elindeki can yeleğini suda bekleyen askerlere doğru fırlattı...

Askerler işaret almıştı, can yeleğini alıp batan geminin çevresinden uzaklaştılar...

Ve daha ileri bi noktada mevzilenip tekrar gemiye dönerek selamı durdular...

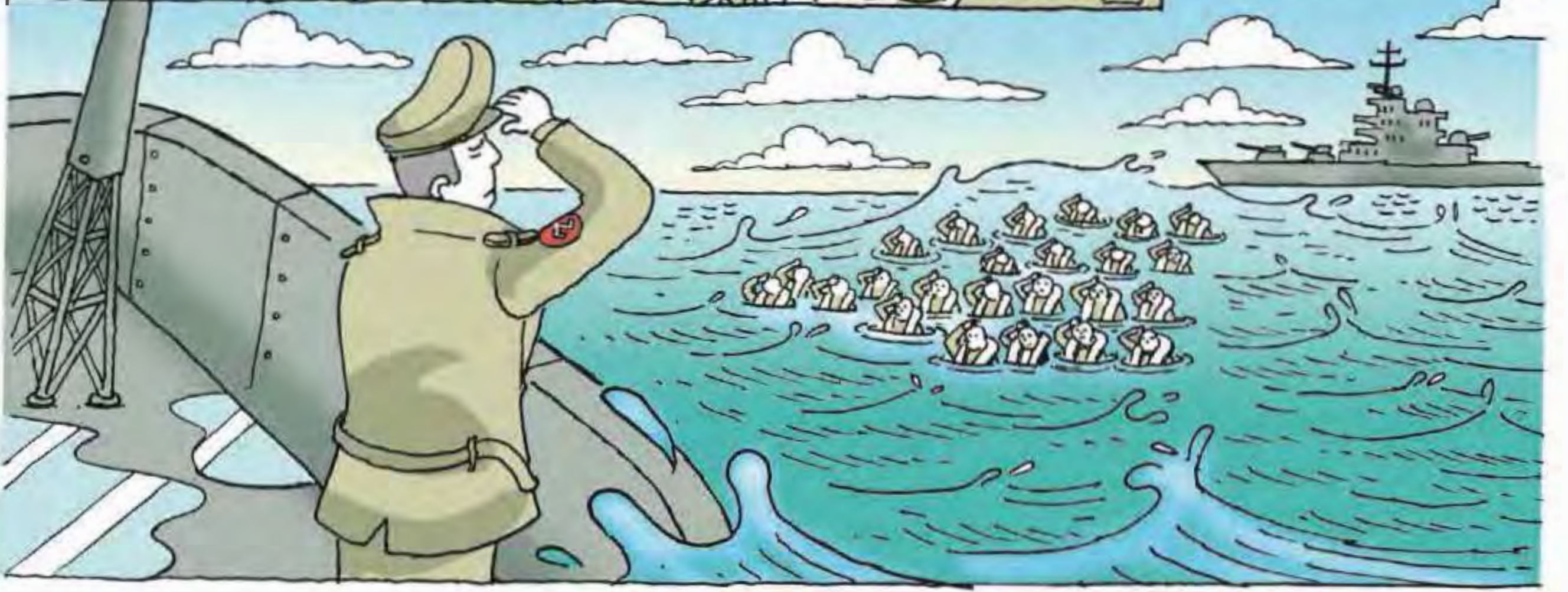
İnanılmaz bi görüntüye tanık oluyorduk... Az önce zafer naraları attığımız gemimizin güvertesinde çıt çıkmıyordu...

Ben ve kaptanımız
oldukça duygulanmıştık... De-
nizcilik tarihini-
deki en drama-
tik anlardan
biri olmalıydı
bu...

Gemisini terk edip
düşmana esir olmayı
reddeden bu kaptan
ve onun son anda
bile disiplinden kop-
mayan askerleri!...

U-BOT kaptanıyla birlikte sulara yavaş
yavaş gömüldü...

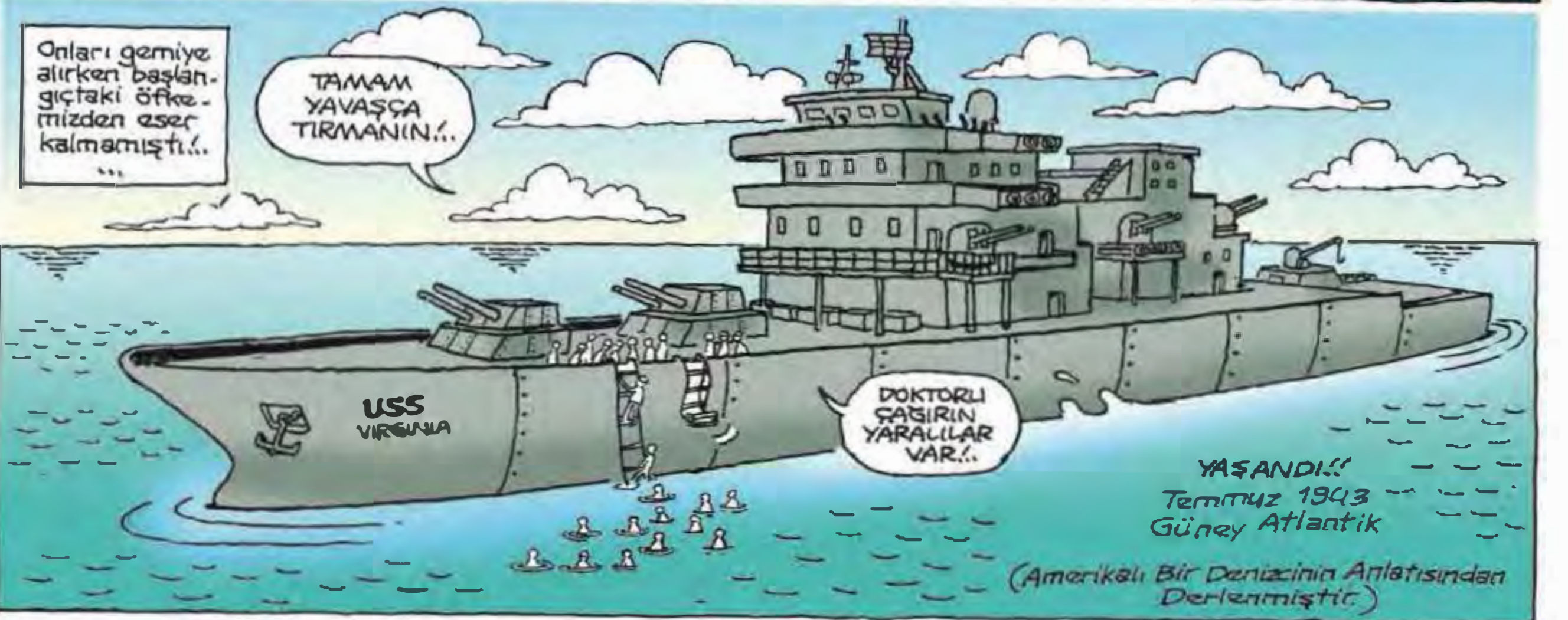

Gemimiz 2 kısa düdükle çalar k yönünü sudaki
askerlere doğru çevirdi!.. Sanırım köprüde ba-
şından beri olayları seyreden kaptanımız da
gördüklerinden etkilenmiş ve ne yapacağı
konusunda bi karara varmıştı...

Onları gemiye
alırken başlan-
gıçtaki öfke-
mizden eser
kalmamıştı!..

TAMAM
YAVAŞÇA
TIRMANIN!..

DOKTORU
ÇAĞIRIN
YARALI LAR
VAR!..

YAŞANDI!!
Temmuz 1943
Güney Atlantik

(Amerikalı Bir Denizcinin Anlatısından
Derlenmiştir.)

HEVESLİ

EVİME GİREN HİRSIZI "KİST" BİLE
DİYEMEDİM YAHU... UYUSUKLUKTAN...
O KIZ UYUSTURDU BENİ... BUGÜN
NASIL DA KENDİMİ KAPTIRDIM
AMA BEĞÜM'E...

RÜYAMDA
ONU GÖRMÜKTEN
EVİME GİREN HİRSIZI
BİLE KAPTIRMAYORDUM
YAHU... AMA BU SEFER
DURUM FARKLI...

BUGÜN UYUMAK YOK.
RÜYADA YOK...

İNSALLAH
GELİR HİRSIZ...

YORGUNSUNUZ
BUGÜN...

BURASINI BİRAZ
FORMEL YAZDIM.
OLANUŞ ARI
SİZCE DE?

Sıra
12
Pazartesi

MART
21
Cumartesi

TİK
TAK

BEN ÇIKTIYORDUM,
SEN DE ÇOK DURMA
İSTERSEN...

BİR SANIYE
BEKLER MİSİNİZ?

KAC GÜNDÜR YÜZÜME BİLE
BAKMIYORSUNUZ, O KUZDAN SÖYLEYEDİM.
BUGÜN BENİM STAJDAKİ SON GÜNÜYDÜ.
KIZDIRDIM MI BİLİYORDUM AMA SİZ
DEN ÇOK ŞEY ÖĞRENDİM...

BEN...

DEFTERİMİ
İMZALAR MİSİNİZ?

NERESİNİ
İMZALİYORDUM,
ŞURAYI MI?

HE
EVET.

BU ARADA
KENDİNİZİ ÇOK
YORUYORSUNUZ.
İYİ BAKIN
KENDİNİZİ
TAMAM MI?

TELEFON ESKİ
AMA İŞ GÖRÜR.
MESAJ ATICAM
SONUÇTA...

BESÜM...

GECE

GİFFFF...

ÇIKIRT
TAK...

AHAA, GELDİ!

KACMA LAN, KACMASANA!

BEĞÜM, BİLİYORDUM...
SENDİN...

BANA CEZA MI VERİCEK-
SİN? ZATEN KÖTÜYDÜMÜZ
BANA KARŞI. BİKAÇ
GÜNDÜR...

VERİCEM... AMA SÖYLE,
GÖRDÜN MÜ MESAJIMI...
"ÇOK İYİ BİR STAJYER OLDUN
BANA..."

SUS VE
CEZAMI VER
ARTIK
HADI...

ÇOK İYİ BİR
STAJYER OLDUN
BANA...

YOKSA TAŞIYAMAZDIM BUNU...
KAC GÜNDÜR ALAMIYORDUM
BUNU...

AMP ETTİN.
YALNIZ ÇOK
KALİTELİ
BİŞEY...

LAAAAA
NNNNNNN
NNNN
NN...

BUGÜNÜ
BEKLEYİRDİM.
LAAAAA
SAKIN KAYBETMEYİN LAN
SAKINNN...

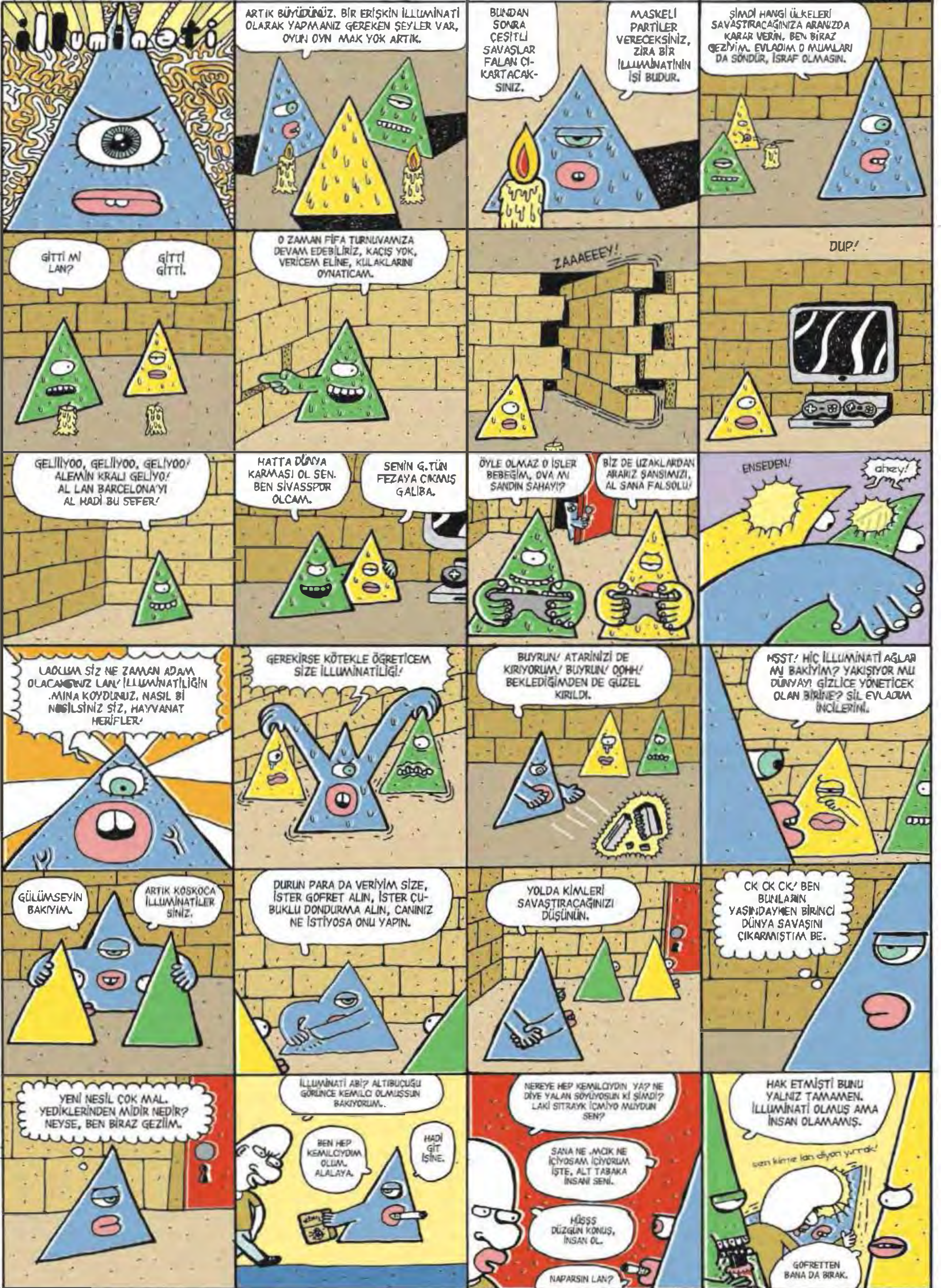
KAPTIRMADIM.

SOĞUK SOĞUK
ODALAR
SOĞUK
ODALAR...

ÇOK İYİ BİR STAJYER OLDU
BANA BAL GÖZLÜ...

TELEVİZYONLU
KAPTIRMADIM

DİKKAT DİKKAT! BU BİR BELEDİYE DEĞİL HALK HAREKETİDİR.

BUGÜN

EN YAKIN SAHİL
VEYA PARKA GIDİP;
PİMAŞ, PET ŞİŞE,
CAM ŞİŞE BİLİMUM
ÇÖPLERİ TOPLUYORUZ.

YILLIK
İZNİMİ ELA-
MİN ÇÖPÜNÜ
TOPLAYARAK
GEÇİREMİYİM.
HIÇ KİMSE
KUSURA
BAKMA SIN.
HUMMM.

